

Document finalizat  
Cod ECLI  
ROMÂNIA  
CURTEA DE APEL PLOIEȘTI  
SECȚIA PENALĂ ȘI PENTRU CAUZE CU MINORI ȘI DE FAMILIE

Dosar nr. #####/120/2023/a1

## ÎNCHIEIERE

Ședința din camera de consiliu din data de 19 noiembrie 2024

Instanța constituită din:

PREȘEDINTE - #####

JUDECĂTOR DE CAMERĂ PRELIMINARĂ - #####

GREFIER – #####

MINISTERUL ##### - Parchetul de pe lângă Înalta ##### de Casație și Justiție - Direcția Națională Anticorupție-Serviciul Teritorial Ploiești prin procuror #####

Pe rol fiind pronunțarea asupra contestației formulată de Parchetul de pe lângă Înalta ##### de Casație și Justiție - Direcția Națională Anticorupție-Serviciul Teritorial Ploiești, împotriva încheierii penale pronunțate la data de 25 iunie 2024 de judecătorul de cameră preliminară din cadrul Tribunalului #####, privind pe inculpații ##### și #####.

Dezbaterile și susținerile inculpaților prin apărători și ale reprezentantului Ministerului ##### au avut loc în ședința din data de 05 noiembrie 2024, fiind consemnate în încheierea de ședință de la acel termen, care face parte integrantă din prezenta când, având nevoie de timp pentru studierea actelor și lucrărilor dosarului, a stabilit pronunțarea la data de 19 noiembrie 2024 când a adoptat următoarea soluție:

## CURTEA

Deliberând asupra cauzei de față, cauzei constată următoarele:

Prin încheierea penală pronunțată la data de 25 iunie 2024 de judecătorul de cameră preliminară din cadrul Tribunalului ##### în temeiul art.345 al.1 NCPP au fost admise în parte cererile și excepțiile formulate asupra actului de sesizare al instanței.

A fost anulată ordonanța de punere în mișcare a acțiunii penale față de inculpați din 25.09.2023 și a fost respinsă ca neîntemeiată cererea inculpatei ##### de anulare a ordonanței din 31.08.2022 prin care s-a dispus extinderea urmării penale și continuarea acesteia în personam față de aceasta.

A fost respinsă ca neîntemeiată cererea inculpatul ##### de anulare a ordonanței din 29.03.2023 prin care s-a dispus extinderea urmării penale și continuarea urmăririi penale în personam față de acesta.

În baza art. 346 al.3 lit. a NCPP s-a dispus trimiterea cauzei la unitatea de parchet privind pe inculpații #####, fiul lui ### și #####, născut la ##### în #####, județul #####, cu domiciliul în oraș Găești, #####, posesor a C.I. #####, CNP #####, trimis în judecată pentru săvârșirea infracțiunii de: folosire sau prezentare de documente ori declarații false, inexacte sau incomplete, dacă fapta are ca rezultat obținerea pe nedrept sau reținerea pe nedrept de fonduri ori active din bugetul Uniunii Europene sau bugetele administrate de aceasta ori în numele ei prevăzută de art. 181 alin. 1 și 3 din Legea nr. 78/2000, cu aplic. art. 35 alin.1 Cod penal (7 acte materiale aferente cererilor de plată depuse în cadrul celor 3 proiecte), #####, fiul lui ##### și #####, născut la ##### în #####, #####, cu domiciliul în #####, str. ##### nr.10, ##### #, ### #, #####, județul #####, posesor al C.I. #####, CNP #####, trimis în judecată pentru complicitate în formă continuată la săvârșirea infracțiunii de folosire sau prezentarea de documente ori declarații false, inexacte sau incomplete, dacă fapta are ca rezultat obținerea pe nedrept sau reținerea pe nedrept de fonduri ori active din bugetul Uniunii Europene sau bugetele administrate de aceasta ori în numele ei – prev. de art. 48 alin.1 C.p. rap. la art. 181 alin. 1 și 3 din Legea nr. 78/2000, cu aplic. art. 35 alin.1 Cod penal, #####, fiica lui ##### și #####, născută la ##### în #####,

județul #####, cu domiciliul în ##### sat Odaia #####, nr.110, #####, posesoare a C.I. #####, CNP #####, trimisă în judecată pentru complicitate în formă continuată la săvârșirea infracțiunii de folosire sau prezentarea de documente ori declarații false, inexacte sau incomplete, dacă fapta are ca rezultat obținerea pe nedrept sau reținerea pe nedrept de fonduri ori active din bugetul Uniunii Europene sau bugetele administrate de aceasta ori în numele ei – prev. de art. 48 alin.1 C.p. rap. la art. 181 alin. 1 din Legea nr. 78/2000, cu aplic. art. 35 alin.1 Cod penal, #####, fiul lui ##### și #####, născut la ##### în #####, #####, cu domiciliul în #####, sat #####, #####, posesor al C.I. #####, CNP #####, trimis în judecată pentru complicitate în formă continuată la săvârșirea infracțiunii de folosire sau prezentarea de documente ori declarații false, inexacte sau incomplete, dacă fapta are ca rezultat obținerea pe nedrept sau reținerea pe nedrept de fonduri ori active din bugetul Uniunii Europene sau bugetele administrate de aceasta ori în numele ei – prev. de art. 48 alin.1 C.p. rap. la art. 181 alin. 1 și 3 din Legea nr. 78/2000, cu aplic. art. 35 alin.1 Cod penal și #####, fiul lui ##### și #####, născut la ##### în oraș Râșnov, #####, cu domiciliul în oraș Râșnov, #####, posesor al C.I. #####, CNP #####, trimis în judecată pentru complicitate în formă continuată la săvârșirea infracțiunii de folosire sau prezentarea de documente ori declarații false, inexacte sau incomplete, dacă fapta are ca rezultat obținerea pe nedrept sau reținerea pe nedrept de fonduri ori active din bugetul Uniunii Europene sau bugetele administrate de aceasta ori în numele ei – prev. de art. 48 alin.1 C.p. rap. la art. 181 alin. 1 din Legea nr. 78/2000, cu aplic. art. 35 alin.1 Cod penal.

Au fost lăsate nesoluționate ca rămase inutile cererile și excepțiile formulate de inculpați referitoare la aptitudinea rechizitoriului de a stabili obiectul și limitele judecătii, precum și efectivitatea verificării rechizitoriului de către procurorul ierarhic superior, dar și de excludere din materialul probator a unor mijloace de probă administrate în cursul urmăririi penale.

În baza art.275 al. 3 NCPP cheltuielile judiciare s-a dispus a rămâne în sarcina statului.

În temeiul art. 275 al. 6 NCPP, onorariile apărătorilor desemnați din oficiu pentru inculpați sau părțile responsabile civilmente au fost avansate din fondurile Ministerului Justiției după cum urmează: 300 de lei onorariu acordat parțial pentru apărător ##### desemnat pentru inculpatul #####, cu delegație avocațială #####/2024; 300 de lei onorariu acordat parțial pentru apărător ##### desemnat pentru inculpatul #####, cu delegație avocațială #####/2024; 300 de lei onorariu acordat parțial pentru apărător ##### desemnat pentru inculpatul #####, cu delegație avocațială #####/2024; 300 de lei onorariu acordat parțial pentru apărător ##### desemnat pentru inculpatul #####, cu delegație avocațială #####/2024; 510 lei pentru apărător ##### desemnat pentru partea responsabilă civilmente II ##### (fostă #####) #####, cu delegație avocațială #####/2024; 510 lei pentru apărător ##### desemnat pentru partea responsabilă civilmente S.C. ##### Land S.R.L, cu delegație avocațială #####/2024; 510 lei pentru apărător ##### desemnat pentru partea responsabilă civilmente S.C. ##### Șipotului S.R.L, cu delegație avocațială #####/2024.

Pentru a hotărî astfel, prima instanță a reținut pe baza actelor și lucrărilor cauzei că Prin rechizitoriul din data de 08.12.2023 emis în dosarul nr. ###/P/2017 al Parchetului de pe lângă ICCJ - - DNA Serviciul Teritorial Ploiești au fost trimiși în judecată, inculpații #####, pentru săvârșirea infracțiunii prevăzută de art. 181 alin. 1 și 3 din Legea nr. 78/2000, cu aplic. art. 35 alin.1 Cod penal (7 acte materiale aferente cererilor de plată depuse în cadrul celor 3 proiecte), #####, pentru infracțiunea prev. de art. 48 alin.1 C.p. rap. la art. 181 alin. 1 și 3 din Legea nr. 78/2000, cu aplic. art. 35 alin.1 Cod penal, #####, pentru infracțiunea prev. de art. 48 alin.1 C.p. rap. la art. 181 alin. 1 din Legea nr. 78/2000, cu aplic. art. 35 alin.1 Cod penal, #####, pentru infracțiunea prev. de art. 48 alin.1 C.p. rap. la art. 181 alin. 1 și 3 din Legea nr. 78/2000, cu aplic. art. 35 alin.1 Cod penal și #####, pentru infracțiunea prev. de art. 48 alin.1 C.p. rap. la art. 181 alin. 1 din Legea nr. 78/2000, cu aplic. art. 35 alin.1 Cod penal.

S-a arătat faptul că inculpatul #####, în perioada 16.02.2011-29.08.2014, cu ocazia derulării proiectului “Înființare pensiune turistică aparținând SC ##### SRL”, beneficiar SC ##### SRL Moroeni, în calitate de reprezentat legal al SC ##### SRL, conform procurii speciale autentificată sub nr. nr.514/23.07.2009, a depus la Oficiul ##### pentru Dezvoltare Rurală și Pescuit #####, cererea de plată–trânșă 1 din 16.02.2011, cererea de plată–trânșă 2 din 21.06.2011 și cererea de plată trânșă 3 din 10.11.2011, împreună cu mai multe înscrisuri false și inexacte (pentru cererea de plată–trânșă 1 din 16.02.2011- înscrisuri false: Condica pentru evidențierea betoanelor turnate din perioada 17.09.2010-28.12.2010,

Proces verbal de trasare a lucrărilor nr. 2/10.09.2010, Proces verbal pentru verificarea calității a lucrărilor ce devin ascunse nr. 3/15.09.2010, nr. 4/17.09.2010, nr.5/22.09.2010, nr.6/27.09.2010, Proces verbal de verificare a aspectului betonului după decofrare și poziționare goluri tehnologice nr.7 din 04.10.2010, Proces verbal de recepție calitativă nr.8/12.10.2010, Proces verbal de verificare a aspectului betonului după decofrare și poziționare goluri tehnologice nr. 9 din 15.10.2010, Proces verbal pentru verificarea calității a lucrărilor ce devin ascunse nr. 10/21.10.2010, nr.11/23.10.2010, nr.12/23.10.2010, Proces verbal de recepție calitativă nr.13/29.10.2010, Proces verbal pentru verificarea calității a lucrărilor ce devin ascunse nr. 14/04.11.2010, nr. 15/09.11.2010, nr. 16/09.11.2010, nr. 17/22.11.2010, Proces verbal de recepție calitativă nr.18/25.10.2010, Proces verbal pentru verificarea calității a lucrărilor ce devin ascunse nr.20/04.12.2010, Proces verbal de recepție calitativă nr.21/06.12.2010, Proces verbal de recepție calitativă nr.22/07.12.2010, Proces verbal pentru verificarea calității a lucrărilor ce devin ascunse nr.23/15.12.2010, Proces verbal de recepție calitativă nr. 24/22.12.2010, Proces verbal de recepție calitativă nr. 25/23.12.2010, Proces verbal pentru verificarea calității a lucrărilor ce devin ascunse nr.26/27.12.2010, nr.27/28.12.2010, Proces verbal de control al calității lucrărilor în faze determinante nr. 69/15.12.2010 și nr. 57/22.11.2010, înscrisuri inexacte: Ordinul de începere a lucrărilor nr. 37/1/09.09.2010 emis de SC ##### SRL, Situație de lucrări executate în luna septembrie 2010 de ## #-Z ##### SRL, Situație de lucrări executate în luna octombrie 2010 de ## #-Z ##### SRL, Situație de lucrări executate în luna noiembrie 2010 de ## #-Z ##### SRL, Situație de lucrări executate în luna decembrie 2010 de ## #-Z ##### SRL, certificatul de garanție nr.28/06.07.2011 aferent unor obiecte sanitare din ceramică, emis de SC ##### SRL ce a însoțit factura nr.133/06.07.2011 emisă pentru SC ##### SRL precum și un înscris fals în declarații, anume Declarația pe proprie răspundere din 15.02.2011 semnată în numele suspectei ##### în care a atestat în mod nereal că respectă toate criteriile de eligibilitate privind procedurile de achiziție; cererea de plată–trânșă 2 din 21.06.2011 –înscrisuri false: Condica pentru evidențierea betoanelor turnate din perioada 17.09.2010-04.03.2011, proces verbal de recepție calitativă nr.30/11.01.2011, nr.31/20.01.2011, nr. 32/ 24.01.2011, nr. 33/24.01.2011, nr. 34/14.02.2011, nr. 35/17.02.2011, nr. 36/17.02.2011, nr. 38/21.02.2011, nr. 40/25.02.2011, nr. 41/25.02.2011, nr. 42/01.03.2011, nr. 45/04.03.2011, nr. 48/ 21.02.2011, nr. 47/08.03.2011, nr. 48/08.03.2011, nr. 52/24.03.2011, nr. 49/11.03.2011, nr. 50/11.03.2011, proces verbal pentru verificarea calității a lucrărilor ce devin ascunse nr. 29/15.12.2010, nr. 37/17.02.2011, nr. 39/25.02.2011, nr. 43/01.03.2011, nr. 44/04.03.2011, nr. 51/16.03.2011, procese verbal de control al calității lucrărilor în faze determinante nr. 17/ 08.04.2011, nr. 39/16.05.2011, nr. 40/16.05.2011, nr. 41/16.05.2011, certificatul de garanție emis de SC ##### SRL pentru SC ##### SRL în dublu exemplar, certificatul de garanție pentru produsul hidrofor marca ### tip XDPM 505 emis de SC ##### SRL Constanța nr.327/31.03.2011, înscrisuri inexacte, Situație de lucrări executate în luna martie 2011 de ## #-Z ##### SRL și declarația de conformitate EC emisă de producătorul SC ##### SRL București, pentru produsul Generator de curent trifazat, precum și un înscris fals în declarații anume declarația pe proprie răspundere din 20.06.2011, semnată în numele suspectei ##### în care a atestat în mod nereal că respectă toate criteriile de eligibilitate privind procedurile de achiziție; cererea de plată trânșă 3 din 10.11.2011- înscrisuri false: declarația de conformitate nr.273/2011 din 15.07.2011 emisă de SC ##### SRL Târgoviște, proces verbal de recepție calitativă nr. 53/23.03.2011, nr. 54/28.03.2011, nr. 58/16.05.2011, nr. 59/16.05.2011, nr. 62/ 16.05.2011, nr. 63/16.05.2011, nr. 64/30.05.2011, nr. 65/02.06.2011, nr. 66/02.06.2011, nr. 67/ 02.06.2011, nr. 70/13.06.2011, nr. 71/02.06.2011, proces verbal pentru verificarea calității a lucrărilor ce devin ascunse nr. 52/21.03.2011, nr. 55/04.04.2011, nr. 68/07.06.2011, nr. 69/ 13.06.2011, procese verbal de control al calității lucrărilor în faze determinante nr. 39/16.05.2011, nr. 41/16.05.2011, înscrisuri inexacte: certificatul de calitate aferent emis în limba engleză de producătorul grec Calpak –##### SA pentru produsul ##### solar vidat Calpak 6-16 VTN, declarația de conformitate privind plăcile de gresie marca ##### Seramjk putând ștampila Dedeman și mențiunea “FF.#####.10.11”, Lista cuprinzând consumurile cu mâna de lucru în luna iunie 2011 precum și un înscris fals în declarații, semnat în numele suspectei ##### anume, Declarația pe proprie răspundere din 10.11.2011 în care a atestat în mod nereal că respectă toate criteriile de eligibilitate privind procedurile de achiziție) toate acestea având drept scop obținerea de către SC ##### ##### SRL, pe nedrept, de fonduri din bugetul general al Uniunii Europene, respectiv a sumei de 849.538,01 lei echivalent a 197.691 euro (valoare eligibilă nerambursabilă);

- cu ocazia derulării proiectului “Construire bază de agrement #####”, beneficiar ##### Î.I. în calitate de reprezentat legal al Întreprinderii Individuale #####, împuternicit prin procura specială nr. 2717/26.08.2013, a depus la, Oficiul ##### pentru Dezvoltare Rurală și Pescuit #####, a depus la OJPDRP ##### dosarul cererii de plată–trânșă 1 din 29.11.2013 și dosarul cererii de plată–trânșă 2

din 29.04.2014, împreună cu mai multe înscrisuri inexacte și false (cererea de plată–trânșă 1, înscrisuri inexacte: situația de plată din 05.11.2013, declarația de conformitate nr. 143 /13.02.2013 pentru produsul agregate, emisă de Balastiera ##### pentru beneficiarul SC ##### SRL, înscrisuri false: declarații de conformitate emise de SC ##### SA pentru clientul ## # ##### SRL nr. 2379/07.10.2013, nr.

2668/30.10.2013, nr. 2173/30.10.2013, nr. 3172/30.10.2013, procesul verbal de recepție la terminarea lucrărilor nr. 4161/25.04.2014, precum și un înscris fals în declarații, semnat în numele ##### anume, Declarația pe proprie răspundere din 28.11.2013 în care a atestat în mod nereal că respectă toate criteriile de eligibilitate privind procedurile de achiziție) cererea de plată–trânșă 2, înscris inexact: situația de lucrări datată 17.02.2014, înscris fals contractul individual de muncă nr.1/25.04.2014 încheiat de ##### I.I cu #####, în calitate de director de societate precum și un înscris fals în declarații, semnat în numele ##### anume, Declarația pe proprie răspundere din 29.04.2014 în care a atestat în mod nereal că respectă toate criteriile de eligibilitate privind procedurile de achiziție)) toate acestea având drept scop obținerea de către Întreprinderea Individuală #####, pe nedrept, de fonduri din bugetul general al Uniunii Europene, respectiv a sumei de 767.210,95 lei echivalent a 175.394 euro (valoare eligibilă nerambursabilă).

- cu ocazia derulării proiectului „Construire bază de agrement și recreere”, beneficiar SC ##### SRL, în calitate de persoană ce controla în fapt SC ##### SRL, a depus la Oficiul ##### pentru Dezvoltare Rurală și Pescuit #####, dosarul cererii de plată–trânșă 1 din 31.07.2014 și dosarul cererii de plată–trânșă 2 din 29.08.2014, împreună cu mai multe înscrisuri inexacte și false (cererea de plată–trânșă 1, înscrisuri inexacte: situația de plată la 26.06.2014, declarația de conformitate a produsului Ciment Portland emisă de Devnya Cement ##### și declarația de conformitate nr.562 din 10035 din 11.06.2014 emisă de SC ##### SRL pentru SC ##### SRL Târgoviște precum și un înscris fals în declarații, semnat în numele suspectei ##### anume, Declarația pe proprie răspundere din 29.07.2014 în care a atestat în mod nereal că respectă toate criteriile de eligibilitate privind procedurile de achiziție), falsuri sub semnătură privată - înscrisuri falsificate cu ocazia organizării procedurii de selecție oferte achiziție bunuri lotul nr. 2: oferta depusă în cadrul selecției de oferte de SC ##### SRL nr.107/30.05.2014 ce conține, la rândul său trei înscrisuri falsificate prin alterare, anume pașapoartele nr.CV008566, nr. CV010923, nr. CV011387, adeverința nr.108/30.05.2014 emisă de SC ##### SRL Râșnov, declarația ofertantului SC ##### SRL completată la 30.05.2014 de ##### (fals în declarații), certificatul sanitar veterinar de sănătate pentru circulația ecvideelor pe teritoriul României cod BV000775 din 30.05.2014, emis de Cabinetul sanitar veterinar #####-Vet Râșnov, 3 declarații de conformitate emise de SC ##### SRL prin reprezentant ##### la 10.07.2014, oferta nr.1/29.05.2014 depusă de SC ##### SRL, pașapoartele ecvidee nr. BV008102, nr. PH000776, nr. BV 008461, nr. BV 008712, nr. BV 00421, adeverința nr. 101/29.05.2014 emisă de SC ##### SRL Râșnov, certificatul sanitar veterinar de sănătate pentru circulația ecvideelor pe teritoriul României cod. BV 000774 din 29.05.2014 emis de Cabinetul sanitar veterinar #####-Vet Râșnov, cererea de plată–trânșă 2-înscrisuri inexacte: situația de plată la 19.08.2014, declarația de conformitate a produsului Ciment Portland emisă de Devnya Cement #####, declarația de calitate și conformitate a furnizorului nr. 2296 fără dată emisă în numele SC ##### SRL Târgoviște, un înscris fals în declarații, semnat în numele suspectei ##### anume, Declarația pe proprie răspundere din 28.08.2014 în care a atestat în mod nereal că respectă toate criteriile de eligibilitate privind procedurile de achiziție și un înscris fals material în înscrisuri oficiale, anume ##### de constatare numărul 1736/28.08.2014 încheiată de ##### Națională de Mediu - Comisariatul ##### împreună cu reprezentanții Agenției de Protecție a Mediului ##### la SC ##### SRL Moroeni), având drept scop obținerea de către SC ##### SRL, pe nedrept, de fonduri din bugetul general al Uniunii Europene, respectiv a sumei de 863.245,85 lei echivalent a 190.037 euro (valoare eligibilă nerambursabilă), prin acesta cauzându-se un prejudiciu total bugetului Uniunii Europene, aferent celor 3 proiecte derulate, în sumă totală de 2.479.994,81 lei, echivalent a 565.122 euro - valoare eligibilă nerambursabilă.

##### de inculpatul ##### s-a reținut că în perioada 16.02.2011-29.08.2014, pe parcursul derulării proiectelor “Înființare pensiune turistică aparținând SC ##### SRL”, beneficiar SC ##### SRL Moroeni, “Construire bază de agrement #####”, beneficiar ##### I.I și „Construire bază de agrement și recreere”, beneficiar SC ##### SRL, l-a ajutat pe inculpatul ##### să atribuie contractele de lucrări și bunuri necesare proiectelor unor societăți comerciale controlabile și interpușe în circuitul financiar pentru a crea premisele pentru creșterea artificială a prețurilor de achiziție în cadrul proiectelor și să obțină astfel sume de bani nerambursabile la valori supraevaluate, pentru efectuarea lucrărilor în regie proprie, efectuând operațiuni contabile care să ateste o aparentă legalitate a procedurii cu

consecința declarării eligibilității cheltuielilor dar și participând activ la întocmirea ofertelor și anume:

- a condus evidența contabilă a ## #-Z ##### SRL (societate câștigătoare a selecției de oferte în cadrul primului proiect) și în final s-a ocupat de lichidarea voluntară a acesteia întocmind în acest sens o balanță contabilă care atesta în mod nereal situația patrimonială a societății.

- în calitate de contabil al S.C. A-Z ##### SRL, a efectuat înregistrări contabile care atestau operațiuni comerciale fictive, scopul acestora fiind acela de a-i înlesni inculpatului ##### accesul la sumele de bani în numerar, obținute de la Autoritatea contractantă în cadrul primului proiect;

- a înregistrat pro causa la ITM #####, la 04.10.2011, după efectuarea lucrărilor de construcții aferente proiectului, 6 contracte de muncă încheiate de ## #-Z ##### SRL pentru a justifica o aparentă capacitate de lucru a societății în vederea efectuării lucrării concomitent cu rezilierea acestora;

- a prezentat, în calitate de membru al comisiei de evaluare a ofertelor, declarația de confidențialitate și imparțialitate datată 27.09.2013 în care, contrar realității obiective, a precizat, sub sancțiunea falsului în declarații, că nu face parte din consiliul de administrație/organul de conducere sau de supervizare al vreunui din ofertanții sau subcontractanții și toate persoanele juridice (firme) acționare până la proprietarii finali ai acestora (persoane fizice), în realitate ##### fiind contabilul ofertantului ## #. ##### SRL (societate câștigătoare a selecției de oferte în cadrul celui de-al doilea proiect), îndeplinind totodată și calitatea de contabil al beneficiarului ##### I.I.

- a prezentat, în calitate de membru al comisiei de evaluare a ofertelor, declarația de confidențialitate și imparțialitate datată 04.06.2014, în care, contrar realității obiective, a precizat, sub sancțiunea falsului în declarații, că nu face parte din consiliul de administrație/organul de conducere sau de supervizare al unuia din ofertanții sau subcontractanții și toate persoanele juridice (firme) acționare până la proprietarii finali ai acestora (persoane fizice), în realitate fiind contabilul ofertanților SC ##### SRL și ÎI ##### dar și contabilul beneficiarului SC ##### SRL;

- a procedat la semnarea ofertei în numele ##### Întreprindere Individuală și a depus diligențe în vederea obținerii pentru aceasta a certificatului constatator de la O.R.C. ##### în vederea participării la selecția de oferte a acestui ofertant cunoscând că este în conflict de interese, toate acestea având ca rezultat obținerea pe nedrept din bugetul general al Uniunii Europene a sumei de 2.479.994,81 lei, echivalent a 565.122 euro (valoare eligibilă nerambursabilă).

##### de inculpata ##### s-a reținut că în perioada 11.12.2013 - 29.08.2014, pe parcursul derulării proiectului „Construire bază de agrement și recreere”, beneficiar SC ##### SRL, în calitate de responsabil legal al proiectului, l-a ajutat pe inculpatul ##### să obțină sumele de bani nerambursabile în numerar pentru efectuarea lucrărilor în regie proprie, efectuând operațiuni bancare de depunere în numerar prin care atesta creditarea societății în nume propriu, ca dovadă a îndeplinirii condiției autofinanțării proiectului urmate de retrageri în numerar și remiterea sumelor inculpatului #####, a depus o declarație pe propria răspundere privind încadrarea întreprinderii în categoria microîntreprinderi, anume întreprindere autonomă, declarație nereală în contextul în care societatea era în fapt o întreprindere legată în sensul Recomandărilor Comisiei Europene nr. 200/361/CE, a depus o declarație pe proprie răspundere la 29.07.2014 în care a atestat în mod nereal că respectă criteriile de eligibilitate privind procedurile de achiziție în condițiile în care, procedura aferentă selecției de oferte pentru lucrările de construcții a fost una formală, a depus o declarație pe proprie răspundere la 28.08.2014 în care a atestat în mod nereal că respectă criteriile de eligibilitate privind menționate în Cererea de finanțare în condițiile în care a acceptat semnarea formală, în calitate de președinte al comisiei de evaluare a ofertelor, a înscrisurilor depuse anexă la cererea de plată, având ca scop atestarea unei aparente legalități a procedurii cu consecința declarării eligibilității cheltuielilor, cauzând prin acesta un prejudiciu bugetului general al Uniunii Europene în sumă de 863.245,85 lei echivalent a 190.037 euro (valoare eligibilă nerambursabilă).

##### de inculpatul ##### s-a reținut că în perioada 16.02.2011-29.08.2014, pe parcursul derulării proiectelor “Înființare pensiune turistică aparținând SC ##### SRL”, beneficiar SC ##### SRL Moroeni, “Construire bază de agrement #####”, beneficiar ##### I.I și „Construire bază de agrement și recreere”, beneficiar SC ##### SRL, l-a ajutat pe inculpatul ##### să obțină în mod nelegal sumele de bani nerambursabile, după cum urmează:

- cu ocazia derulării proiectului „Înființare pensiune turistică aparținând SC ##### SRL”, la solicitarea inculpatului #####, a acceptat depunerea unei oferte la un preț ce depășea valoarea maximală impusă prin caietul de sarcini, chiar dacă oferta era neconformă (depășea valoarea maximă admisă) scopul fiind acela de a fi îndeplinită procedura privind primirea a cel puțin 3 oferte de participare în cadrul

selecției de oferte și implicit validarea procedurii;

- în cadrul procedurii de selecție oferte, la solicitarea inculpatului ##### a ridicat, în procedură de urgență, de la sediul Oficiului Registrului Comerțului de pe lângă Tribunalul #####, un număr de 3 certificate constatatoare necesare participării la selecția de oferte a celor 3 societăți, condiție necesară participării și validării selecției de oferte de către reprezentanții Autorității Contractante;

- cunoscând că proiectul era finanțat din fonduri europene, a acordat formal un împrumut de 201.750 lei virat în contul suspectei #####, în scopul justificării aportului propriu al SC ##### SRL la proiect, restituit ulterior, fără această dovadă, societatea nu ar fi putut încasa sume de bani aferente tranșei 1;

- cu ocazia derulării proiectului „Construire bază de agrement #####”, a acordat numitei #####, formal, un împrumut formal de 49.000 lei reprezentând dovada cofinanțării proiectului, sumă restituită acestuia după depunerea cererii de finanțare, fără această dovadă, societatea nu ar fi putut încasa sume de bani aferente tranșei 1;

- în calitate de administrator al ##### SRL, ofertant în cadrul procedurii de achiziție lucrări, a întocmit devizul ofertă în numele SC ##### SRL în contextul în care a participat cu o ofertă similară în cadrul procedurii, în numele ##### SRL pe care, de altfel, a și câștigat-o, fiind într-un evident conflict de interese. În acest sens, a depus o ofertă în numele ##### SRL, împreună cu o declarație pe proprie răspundere, datată 26.09.2013, sub sancțiunea falsului în declarații, că nu se află în conflict de interese. În cadrul aceleiași proceduri, pentru depunerea ofertei SC ##### SRL, prin intermediul soției sale, ##### a ridicat certificatul constatator al societății de la ORC ##### necesar participării la selecția de oferte;

- a pus la dispoziția ofertantului SC ##### SRL un deviz ofertă necesar la selecția de oferte în vederea îndeplinirii formale a procedurii, devizul ofertă fiind semnat de #####, angajat la SC ##### SRL, fără ca acesta să fi avut vreo contribuție la întocmirea acestuia, la cererea administratorului societății, ##### iar prin intermediul soției sale, #####, a ridicat certificatul constatator al societății de la ORC ##### necesar participării la selecția de oferte, fiind într-un evident conflict de interese;

- pentru a atesta capacitatea de lucru a ##### SRL și efectuarea fizică a lucrărilor, a acceptat angajarea formală a unor muncitori necalificați dar și a altor persoane, pentru o perioadă foarte scurtă de timp, fără cunoștința acestora, în fapt unele persoane lucrând ca zilieri, fiind remunerate de inculpatul #####, altele fiind angajate scriptic;

- a acceptat cumpărarea de materiale de construcții în numele societății pentru realizarea proiectului realizat în regie proprie de inculpatul ##### încă din 25.07.2013, imediat după înființarea acesteia, cunoscând că societatea va fi desemnată antreprenor al lucrării dat fiind faptul că ulterior, fără a deține capacitatea necesară pentru a efectua o lucrare de construcții, după circa 2 luni de la începerea lucrărilor, a participat la selecția de oferte formală organizată de Î.I. #####. În acest scop ilicit, inițial propus, i-a permis inculpatului ##### să folosească datele de identificare ale ##### SRL în vederea cumpărării de materiale de construcții, creditării societății, semnării de înscrișuri în numele societății, cel din urmă comportându-se în fapt ca un adevărat administrator al societății;

- în cadrul procedurii, i-a remis inculpatului ##### mai multe înscrișuri false și inexacte în vederea depunerii acestora la Autoritatea contractantă, respectiv: situația de plată din 05.11.2013, listele cuprinzând consumurile de ore de funcționare a utilajelor de construcții pentru edificarea terenului de minifotbal, teren de tenis baschet și împrejmuire, declarația de conformitate nr.143/13.02.2013 pentru produsul agregate, emisă de Balastiera ##### pentru beneficiarul SC ##### SRL (inexacte), declarații de conformitate emise de SC ##### SA pentru clientul ##### SRL (false);

- în cadrul proiectului „Construire ##### de agrement și recreere” beneficiar SC ##### SRL, i-a înlesnit inculpatului ##### obținerea pe nedrept de fonduri din bugetul Uniunii Europene prin întocmirea unui caiet de sarcini care să favorizeze câștigarea selecțiilor de oferte aferente loturilor de bunuri ce urmau a fi cumpărate de anumite societăți comerciale, prin încălcarea prevederilor art.35 alin. 5 din OUG nr. 34/2006, împrejurare ce a permis să nu se asigure în cadrul procedurilor de selecție ofertă, cu intenție: promovarea concurenței între operatorii economici; garantarea tratamentului egal și nediscriminarea operatorilor economici; transparența și integritatea procesului de achiziție publică; - utilizarea eficientă a fondurilor publice, toate acestea având ca rezultat obținerea pe nedrept din bugetul general al Uniunii Europene a sumei de 2.479.994,81 lei, echivalent a 565.122 euro (valoare eligibilă nerambursabilă).

##### de inculpatul ##### s-a reținut că în perioada 11.12.2013 - 29.08.2014, pe parcursul derulării proiectului „Construire ##### de agrement și recreere” beneficiar SC ##### SRL, l-a ajutat pe

inculpatul #####, administrator în fapt la SC ##### SRL Moroieni să depună la Autoritatea contractantă înscrisuri false întocmite cu ocazia organizării procedurii de selecție oferte achiziție bunuri lotul nr. 2, anume înscrisuri false prin alterare cât și prin disimularea realității obiective, atât în numele SC ##### SRL Râșnov cât și în mod indirect prin intermediul ofertantului SC ##### SRL Râșnov, după cum urmează: oferta depusă în cadrul selecției de oferte de SC ##### SRL nr.107/30.05.2014 ce conține, la rândul său trei înscrisuri falsificate prin alterare, anume 3 pașapoarte în care s-a modificat data fătării ecvideelor în vederea eligibilității ofertei, adeverința nr.108/30.05.2014 emisă de SC ##### SRL Râșnov, declarația ofertantului SC ##### SRL completată la 30.05.2014 de #####, certificatul sanitar veterinar de sănătate pentru circulația ecvideelor pe teritoriul României cod BV000775 din 30.05.2014, emis pentru SC ##### SRL Râșnov, 3 declarații de conformitate emise de SC ##### SRL prin reprezentant ##### la 10.07.2014 în care atestă în mod olograf și nereal proveniența produselor livrate;

-a depus diligențe în vederea întocmirii unei oferte formale în numele SC ##### SRL prin intermediul martorului #####, societate ce în fapt nu deținea niciun ecvideu, prin remiterea de ##### a pașapoartelor unui număr de 6 ecvidee deținute de acesta care să fie oferite de societate, iar din totalul de 9 pașapoarte acesta a falsificat 5 dintre ele în scopul îndeplinirii condițiilor de eligibilitate, precum și adeverința nr. 101/29.05.2014 emisă de SC ##### SRL Râșnov (societate reprezentată de coadministratorul SC ##### SRL- #####, soția lui #####) emisă pentru ofertantul SC ##### SRL, scopul fiind acela al însușirii pe nedrept de sume de bani din bugetul Uniunii Europene, prin aceasta cauzându-se un prejudiciu bugetului general al Uniunii Europene în sumă de 863.245,85 lei echivalent a 190.037 euro (valoare eligibilă nerambursabilă).

Aceste aspecte au fost reținute pe baza mai multor mijloace de probă administrate în faza de urmărire penală: raportul de constatare întocmit de D.N.A.- Serv.Specialiști din 12.03.2018 - vol. XXIII, filele 3-12; raportul de constatare întocmit de D.N.A. - Serv.Specialiști din 04.04.2022 - vol. XXIII, filele 155-185; raportul de constatare întocmit de D.N.A.- Serv.Specialiști din 18.05.2022 - vol. XXIII, filele 195-217; raportul de constatare întocmit de D.N.A.- Serv.Specialiști din 18.08.2018 - vol. XXIII, filele 226-312; declarațiile suspectei ##### - vol.I, filele 76-81; 94-97; declarațiile suspectului ##### - vol.I, filele 87-93;108-111; declarațiile suspectului ##### - vol.I, filele 224-229; declarația martorului ##### - vol.II, filele 108-111; declarația martorului ##### vol.II, filele 1-4; declarațiile martorului ##### - vol.II, filele 53-60; 416-418; declarația martorului ##### - vol.II, filele 92-95; declarațiile martorului ##### (fostă #####) vol.II, filele 66-69, 75-81; declarația martorului ##### - vol.II, filele 70-72; declarațiile martorului ##### - vol.II, filele 88-91; vol. XXXI, filele 19-22; declarația martorului ##### - vol.II, filele 112-115; declarația martorului ##### (decedat) - vol.II, filele 120-123; declarația martorului #####- vol.II, filele 124-127; înscrisurile depuse de numitul ##### - vol.II, filele 135-136; declarația martorului ##### - vol.II, filele 141-146; declarația martorului ##### - vol.II, filele 175-178; declarația martorului ##### - vol.II, filele 190-193; declarația martorului ##### - vol.II, filele 209-213; declarația martorului #####- vol.II, filele 220-223; declarația martorului ##### - vol.II, filele 226-229; declarațiile martorului #####- vol.II, filele 33-40; 274-277; declarațiile martorului ##### și înscrisuri atașate - vol.II, filele 5-9, 10-17; declarațiile martorului #####, vol.II, filele 41-49; declarația martorului ##### - vol.II, filele 240-243; declarația martorului ##### - vol.II, filele 249-253; declarația martorului ##### - vol.II, filele 264-268; declarația martorului #####- vol.II, filele 283-287; declarația martorului ##### - vol.II, filele 292-295; declarația martorului ##### - vol.II, filele 298-301; declarația martorului #####- vol.II, filele 304-307; declarația martorului #####- vol.II, filele 309-312; declarația martorului ##### - vol.II, filele 315-318; declarația martorului ##### - vol.II, filele 321-324; declarația martorului ##### - vol.II, filele 327-329; declarația martorului ##### - vol.II, filele 337-339; declarația martorului ##### - vol.II, filele 343-346; declarația martorului #####- ##### - vol.II, filele 372-376; declarațiile martorului ##### - vol.II, filele 387-390; 419-422; declarația martorului ##### - vol.II, filele 161-164; declarația martorului ##### - vol.II, filele 391-394; declarația martorului ##### - vol.II, filele 169-171; declarația martorului Pană ##### - vol.II, filele 197-200; declarația martorului #####- vol.II, filele 395-398; declarația martorului ##### - vol.II, filele 399-403; declarația martorului #####- vol.II, filele 438-443; declarația martorului #####- vol.II, filele 444-448; declarația martorului #####- vol.

XXXI, filele 82-85; declarația martorului ##### - vol. XXXI, filele 51-55; declarația martorului ##### - vol. XXXI, filele 42-45; declarația martorului ##### - vol. XXXI, filele 69-72; declarația martorului ##### - vol. XXXI, filele 34-39; declarația martorului ##### - vol. XXXI, filele 27-31; declarația martorului ##### - vol. XXXI, filele 12-16; declarația martorului ##### - vol. XXXI, filele 1-5; declarația martorului ##### - vol. XXXI, filele 63-66; declarația martorului ##### - vol. XXXI, filele 135-138; declarația martorului ##### - vol. XXXI, filele 144-147; declarația martorului ##### - vol. XXXI, filele 150-153; declarația martorului ##### - vol. XXXI, filele 158-160; declarația martorului ##### - vol. XXXI, filele 170-173; declarația martorului ##### - vol. XXXI, filele 176-178; declarația martorului ##### - vol. XXXI, filele 215-218; declarația martorului ##### - vol. XXXIII, filele 295-299; declarația martorului ##### - vol. XXXIII, filele 308-311; procesele verbale întocmite de către ofițerii de poliție judiciară cu privire la verificările efectuate în bazele de date, vol. II filele 167-168, 186-189; documentația depusă la APDPR - Oficiul ##### pentru Dezvoltare Rurală și Pescuit ##### pentru accesarea fondurilor europene în cadrul Proiectului „Înființare pensiune turistică aparținând SC ##### SRL” - vol. III, vol. IV, vol. V, vol. VI, vol. VII, vol. VIII, vol. IX; documentația depusă la APDPR - Oficiul ##### pentru Dezvoltare Rurală și Pescuit ##### pentru accesarea fondurilor europene în cadrul Proiectului „Construire bază de agrement și recreere”, beneficiar SC ##### SRL, - vol. XII, #####, XIV, XV, XVI; documentația depusă la APDPR - Oficiul ##### pentru Dezvoltare Rurală și Pescuit ##### pentru accesarea fondurilor europene în cadrul Proiectului “Construire bază de agrement #####”, beneficiar ##### Î.I - vol. XVIII, XIX, XX; XXI, XXII; procură specială împuternicire #####, vol. XVIII, fila 176; 183-184; Corespondența cu SC ##### SRL Târgoviște, vol. X, filele 5-11; corespondența cu ##### Î.I. Găești, vol. X, filele 60-67; corespondența cu SC ##### SRL Agigea, vol. X, filele 68-77; corespondența cu SC ##### SRL Târgoviște, vol. X, filele 78-101; vol. XI, filele 245-248; corespondența cu SC ##### SRL Găești, vol. X, filele 128-233; corespondența cu SC ##### SRL Târgoviște, vol. X, filele 234-237; corespondența cu Inspectoratul Teritorial în Construcții #####, vol. X, filele 250-268; corespondența cu SC ##### SA Pielești, vol. XI, filele 1-21; corespondența cu SC ##### SRL Târgoviște, vol. XI, filele 27-104; corespondența cu SC ##### SRL Târgoviște, vol. XI, filele 105-157; corespondența cu SC ##### SRL Murfatlar, vol. XI, filele 185-203; corespondența cu ##### SRL Găești, vol. XI, filele 209-212; corespondența cu SC ##### SRL Ploiești, vol. XI, filele 213-220; corespondența cu SC ##### SRL Ploiești, vol. XI, filele 241-244; corespondența cu SC ##### SRL Ploiești, vol. XI, filele 249-253; corespondența cu SC ##### SRL Târgoviște, vol. XI, filele 274-253; vol. XV, filele 301-320; vol. XVI, filele 69-87; corespondența cu Cabinet de contabilitate #####, vol. XI, filele 337-340; corespondența cu SC ##### SRL, vol. XI, filele 356-365; corespondența cu SC ##### SRL, vol. XV, filele 1-64; corespondența cu SC ##### SRL, vol. XV, filele 79-110; corespondența cu SC ##### SRL, vol. XV, filele 110-187; corespondența cu SC ##### SRL, vol. XV, filele 296-300; corespondența cu SC ##### SRL, vol. XV, filele 321-325; corespondența cu SC ##### SRL, vol. XVI, filele 12-38; corespondența cu SC ##### SRL, vol. XVI, filele 57-61; corespondența cu SC ##### SA, vol. XVI, filele 64-66; corespondența cu SC ##### SRL, vol. XVI, filele 131-155; corespondența cu SC ##### SRL, vol. XVI, filele 156-176; corespondența cu ##### în ##### SRL, vol. XVI, filele 177-183; corespondența cu SC ##### SRL vol. XVI, filele 200-259; corespondența cu SC ##### SA vol. XVI, filele 280-287; corespondența cu SC ##### SRL vol. XVI, filele 308; corespondența cu SC ##### SRL vol. XVII, filele 1-185; rulajele conturilor bancare și extrasele de cont aferente acestora pentru operațiunile bancare efectuate prin conturile aparținând SC ##### SRL și #-Z ##### SRL deschise la #####, din perioada #####, vol. XXIII, filele 30-119; rulajele conturilor bancare și extrasele de cont aferente acestora pentru operațiunile bancare efectuate prin conturile aparținând numiților ##### și ##### deschise la #####, din perioada #####, vol. XXIII, filele 350-372; rulajele conturilor bancare și extrasele de cont aferente acestora pentru operațiunile bancare efectuate prin conturile aparținând SC ##### SRL, SC ##### SRL, # # ##### SRL, ##### deschise la #####, din perioada #####, vol. XXIII, filele 441-495; rulajele contului bancar și extrasul de cont aferent acestora pentru operațiunile bancare efectuate prin contul aparținând SC ##### SRL deschis la Raiffeisen #####, din perioada #####, vol. XXIII, filele 120-132; situația operațiunilor vamale de import efectuate de #-Z ##### SRL în 2011, vol. XXIII, filele 138-146; înregistrări existente la dosarele de înființare ale SC ##### SRL, SC ##### SRL, # # #####



##### SRL, #####-##### ### ##### Î.I. transmise de O.R.C. ##### prin adresa nr.41325/12.10.2018 - vol. XXIV, filele 1-226; înscrisuri existente la dosarele de înființare ale SC ##### SRL București, transmise de O.R.C. București prin adresa nr.73732220.11.2017 - vol. XXIX, filele 134-177; dosar fiscal ### # ##### SRL, vol.XXV, filele 1-200; dosar fiscal SC ##### SRL, vol.XXV, filele 201-334; dosar fiscal ## #-Z ##### SRL, vol.XXVI, filele 6-49; dosar fiscal SC ##### SRL, vol.XXVI, filele 56-396; dosar fiscal #####-##### ### ##### Î.I., vol.XXVI, filele 397- 563; înscrisuri depuse de lichidatorul judiciar CII ##### aferente lichidării voluntare a ## #-Z ##### SRL vol.XXIX, filele 5-132; istoric ## ##### prod SRL Găești, vol.XXIX, filele 234-264; cereri eliberare acte ORC ##### depuse de #####, vol.XXIX, filele 265-292; procese verbale de verificare baze de date #####, vol.XXVII; adresele Inspectoratului Teritorial de Muncă ##### și București privind situație angajați, vol.XXVII, filele 114-113;161-194; 225-238; înscrisuri depuse de #####, vol.XXVII, filele 121-140; procese verbale verificare informații site www.valeașipotului.ro și www. blogintandem.ro, vol. XXVII, filele 239-259; 275-286; adresa ##### nr. 10182/03.08.2022, vol.XXVII, filele 261-268; procesele verbale de redare a convorbirilor telefonice interceptate în baza autorizării instanței de judecată prin Încheierea nr. #####/01.09.2022 emisă de Tribunalul ##### în dosarul nr. #####/105/2022 - vol. XXXV; procese verbale de constatare întocmite de către ofițerii de poliție judiciară delegați în cauză - vol. II, filele228-235, vol. IV, filele 407-444; raportul de constatare criminalistică nr.177.212 din 21.04.2023, întocmit de specialiștii din cadrul I.P.J. #####- Serviciul Criminalistic vol. XXXI, filele 230-245; adresa O.R.C ##### nr. 20402/06.04.2023 privind eliberare certificate constatatoare SC ##### SRL și SC ##### SRL, vol.XXXI, filele 344-345. În cursul procedurii de cameră preliminară inculpații #####, #####, ##### și ##### au invocat cereri și excepții asupra actului de sesizare al instanței.

În esență inculpatul ##### a susținut că fapta dedusă judecății nu ar fi corespunzător descrisă, solicitând totodată excluderea unor mijloace de probă – raportul de constatare din 12.03.2018 și cel din 04.04.2022, ce au fost încheiate de experți DNA ce nu sunt independenți, declarațiile tuturor martorilor audiați înainte de dobândirea calității de suspect, raportat la faptul că nu a putut participa la acestea, precum și a înregistrărilor convorbirilor sale din anul 2022. A mai susținut de asemenea că procurorul superior nu a avut timpul fizic să verifice legalitatea rechizitoriului, punând la îndoială respectarea acestei verificări efectuate în conformitate cu prevederile art.328 al.1 NCPP. Din perspectiva descrierii acuzației inculpatul a contestat reținerea faptului că ar fi existat o rezoluție infracțională unică, susținând că aceasta ar fi o simplă speculație a procurorului.

În cadrul susținerilor orale a cererilor și excepțiilor asupra rechizitoriului a mai arătat că solicită excluderea mijloacelor de probă obținute urmare a încuviințării măsurii supravegherii tehnice de interceptare a convorbirilor telefonice ce-l vizează în cauză raportat la faptul că există un dubiu că s-a folosit o aparatură achiziționată de DNA, existând astfel suspiciunea că a fost folosită o aparatură aparținând altei instituții, mijloacele de probă rezultate nefiind conforme dispozițiilor legale în materie. De asemenea s-a solicitat și excluderea mijloacelor de probă constând în declarații de martori luate din anul 2017 și până la 14.09.2018 când s-a dispus efectuarea urmăririi penale în continuare față de inculpat, aceste mijloace de probă fiind administrate cu încălcarea dreptului la apărare al inculpatului care, conform art.6 ##### ar fi trebuit să cunoască acuzațiile ce i se aduceau și ar fi trebuit să beneficieze de drepturile procesuale specifice.

Inculpatul ##### a solicitat constatarea nulității ordonanței procurorului din 29.03.2023 prin care s-a dispus efectuarea în continuare a urmăririi penale și a actelor de urmărire penală subsecvente acesteia, inclusiv a ordonanței din 25.09.2023 prin care s-a dispus punerea în mișcare a acțiunii penale, excluderea probelor administrate cu încălcarea dreptului la apărare și constatarea că rechizitoriul nu permite stabilirea obiectului și limitelor judecății.

A arătat inculpatul că lipsește ordonanța de începere a urmăririi penale și astfel nu se putea dispune continuarea urmăririi penale in personam. S-a mai arătat faptul că s-ar fi dispus interceptarea convorbirilor telefonice ale inculpatului cu încălcarea art.139 și art.140 NCPP pentru că nu ar fi existat o suspiciune rezonabilă de implicare a acestuia în săvârșirea unor fapte penale. De asemenea a considerat că toate actele de urmărire penală efectuate înainte de aducerea la cunoștință a calității de suspect au încălcat dreptul la apărare al inculpatului.

Inculpatul ##### a contestat probele administrate înainte de 14.09.2022 când a dobândit calitatea de suspect, considerând că s-ar fi încălcat dreptul său la apărare. A considerat, de asemenea că rechizitoriul nu stabilește obiectul și limitele judecății și că trimiterea în judecată s-a efectuat în condițiile unor probe incomplete care nu i-ar putea stabili vinovăția.

Ministerul ##### a solicitat în scris respingerea excepțiilor invocate de inculpații #####, #####

##### și #####, arătând în esență că rechizitoriul conține descrierea corespunzătoare a acuzațiilor, iar mijloacele de probă au fost administrate cu respectarea prevederilor legale, nefiind încălcat dreptul la apărare al inculpaților.

La termenul din 24.05.2024, instanța a invocat din oficiu nelegalitatea ordonanței din 25.09.2023 prin care s-a pus în mișcare acțiunea penală, din perspectiva art.309 al.1 NCPP și anume punerea în mișcare a acțiunii penale atunci când ar exista unul dintre cazurile de împiedicare în acest sens prevăzute de art.16 al.1 NCPP.

Au fost depuse ulterior și cereri și excepții asupra rechizitoriului pentru inculpata ##### în care se solicită, în același sens cu excepția invocată de către instanță din oficiu, anularea ordonanței de punere în mișcare a acțiunii penale față de inculpată, precum și anularea ordonanței de efectuare în continuare a urmăririi penale față de inculpată din 31.08.2022 raportat la faptul că a intervenit foarte târziu față de momentul începerii cercetărilor (anul 2017).

Ministerul ##### a solicitat respingerea excepției invocată din oficiu de către instanță, raportat la faptul că, față de 3 dintre inculpați nu s-ar fi împlinit termenul de prescripție a răspunderii penale, iar față de alți 2 față de care s-ar fi împlinit acesta, analiza prescripției răspunderii penale ar excede obiectului procedurii de cameră preliminară, fiind o chestiune ce ar putea fi rezolvată doar în cursul cercetării judecătorești, pentru că ar implica aprecieri de fond în reținerea sau nu a împlinirii termenului de prescripție a răspunderii penale.

Tribunalul a analizat cu prioritate nelegalitatea ordonanței de punere în mișcare a acțiunii penale raportat la faptul că s-ar fi pus în mișcare acțiunea penală atunci când ar fi intervenit prescripția răspunderii penale pentru faptele de care sunt acuzați inculpații.

S-a constatat astfel că inculpatul ##### este acuzat de săvârșirea unei infracțiuni prevăzută de art18 ind.1 al.1 și 3 din Legea nr.78/2000 în formă continuată (7 acte materiale) actele materiale epuizându-se la 29.08.2014.

S-a arătat că inculpatul ar fi săvârșit 7 acte materiale în legătură cu dezvoltarea a 3 proiecte de investiții la care ar fi folosit și finanțare din fondurile Uniunii Europene, folosindu-se de înscrisuri false sau inexacte, iar cele 7 acte materiale corespunzând a 7 cereri de plată la care au fost atașate înscrisurile respective – cerere de plată tranșa 1 – 16.02.2011, cerere de plată tranșa 2 – 21.06.2011, cerere de plată tranșa 3 – 10.11.2011, în legătură cu unul dintre proiecte, cerere de plată tranșa 1 – 29.11.2013, cerere de plată tranșa 2 – 29.04.2014, în legătură cu un doilea proiect și cerere de plată tranșa 1 – 31.07.2014, cerere de plată tranșa 2 – 29.08.2014, în legătură cu un al treilea proiect.

În ceea ce privește pe ceilalți 4 inculpați aceștia sunt acuzați de complicitate la actele materiale săvârșite de inculpatul ##### – fie cu privire la toate acestea – inculpații ##### și #####, fie cu privire la unele dintre acestea – situația inculpaților ##### și #####, ultim caz în care încadrarea juridică dată faptelor a vizat dispozițiile art. 48 al.1 NCP rap. la art. 18 ind.1 al. 1 din Legea nr. 78/2000, cu aplic. art. 35 al.1 NCP.

Tribunalul a constatat că pedepsibilitatea faptelor pentru care sunt trimiși în judecată inculpații ##### și #####, în conformitate cu încadrarea juridică stabilită în cursul urmăririi penale este de la 2 la 7 ani închisoare (corespunzătoare art.48 al.1 NCP rap. la art. 18 ind.1 al. 1 din Legea nr. 78/2000, cu aplic. art. 35 al.1 NCP), iar cea a faptelor pentru care sunt trimiși în judecată inculpații ##### și ##### în conformitate cu încadrarea juridică stabilită în cursul urmăririi penale este de la 3 la 10 ani și 6 luni închisoare în condițiile în care art18 ind.1 al.3 din Legea nr.78/2000 arată că ”##### faptele prevăzute la alin. (1) și (2) au produs consecințe deosebit de grave, limitele speciale ale pedepsei se majorează cu jumătate”.

În cauză s-a arătat că prejudiciul total ce ar fi adus prin toate cele 7 acte materiale ce ar fi fost săvârșite de inculpatul ##### ar fi de 2.479.994,81 lei, echivalent a 565.122 euro (849.538,01 lei echivalent a 197.691 euro – în legătură cu primul proiect derulat, 767.210,95 lei echivalent a 175.394 euro în legătură cu al doilea proiect derulat și 863.245,85 lei echivalent a 190.037 euro în legătură cu al treilea proiect derulat).

Tribunalul a mai constatat însă că și pentru situația inculpaților ##### și #####, în condițiile în care încadrarea juridică dată faptelor ar fi eronată, pedepsibilitatea faptelor pentru care aceștia sunt trimiși în judecată ar fi aceeași ca și în cazul celorlalți inculpați – respectiv ar viza infracțiuni corespunzătoare art. 18 ind.1 al. 1 din Legea nr. 78/2000, cu aplic. art. 35 al.1 NCP (autorat sau complicitate) și astfel s-ar referi la o pedeapsă pentru fiecare dintre aceste infracțiuni între 2 și 7 ani închisoare.

Astfel, deși în faza camerei preliminare nu sunt aplicabile dispozițiile art.386 al.1 NCPP care se referă la schimbarea încadrării juridice date faptelor (activitate specifică doar fazei de judecată) totuși și în cameră preliminară dacă încadrarea juridică eronată dată faptelor conduce la aspecte de nelegalitate a urmăririi penale, atunci acest aspect este cenzurabil din perspectiva art.342 și urm. NCPP care reglementează obiectul și

procedura de cameră preliminară.

Or, din această perspectivă, reținerea unei singure infracțiuni continuate față de autor, cu 7 acte materiale, fără însă a exista elemente suficiente pentru reținerea unei rezoluții infracționale unice, conduce la stabilirea unui prag al prejudiciului care depășește 2.000.000 de lei, care ar conferi potrivit art.185 NCP, producerea unor consecințe deosebit de grave cu implicații asupra creșterii limitelor de pedeapsă pentru infracțiunea tip reținută (prevăzută de art.18 ind.1 al.1 din Legea nr.78/2000). Astfel, creșterea cu jumătate a limitelor de pedeapsă potrivit alineatului 3 al aceluiași articol, dacă fapta ar fi produs consecințe deosebit de grave, conduce la un maxim al pedepsei de peste 10 ani închisoare cu modificarea termenului de prescripție al răspunderii penale (de la 8 ani prevăzut de art.154 al.1 lit.c NCP când pedeapsa nu depășește 10 ani închisoare, la 10 ani prevăzut de art.154 al.1 lit.b NCP, când pedeapsa este mai mare de 10 ani închisoare)

În cauză este pusă în discuție tocmai legalitatea ordonanței de punere în mișcare a acțiunii penale pentru fiecare dintre inculpați, respectiv aspectul că s-ar fi pus în mișcare acțiunea penală atunci când ar fi existat o cauză de împiedicare a acțiunii penale – intervenirea în cauză a prescripției răspunderii penale.

Instanța (în funcția de judecător de cameră preliminară) nu a primit concluziile Ministerului ##### cum că nu s-ar putea statua în cameră preliminară asupra acestei chestiuni. Nu a primit argumentul cum că aprecierea împlinirii sau nu a termenului de prescripție a răspunderii penale ar fi eminate o chestiune de fond, ce nu s-ar putea efectua în procedura de cameră preliminară.

S-a constatat că sunt situații (precum cea din prezenta speță), în care calculul termenului de prescripție prevăzut de lege este o chestiune procedurală care nu necesită aprecieri asupra fondului. În această ordine de idei, strict asupra situației de fapt cu care este investită instanța prin rechizitoriul (și fără a se face aprecieri asupra reținerii sau nu a realității acuzațiilor) se poate calcula termenul de prescripție a răspunderii penale prevăzut de art.154 NCP, după cum, Tribunalul constată că chestiunea prescripției răspunderii penale îmbracă atât o chestiune de fond (înlăturarea răspunderii penale) cât și o chestiune procedurală (împiedicarea exercitării acțiunii penale), ultimul aspect fiind cenzurabil în procedura de cameră preliminară după cum se va dezvolta la analiza concretă a încălcării sau nu a dispozițiilor art.309 NCPP.

Astfel, dacă situația inculpaților ##### și ##### este aceea în care, potrivit chiar încadrării juridice date faptelor în faza de urmărire penală, termenul de prescripție al răspunderii penale prevăzut de art.154 al.1 lit.c NCP, de 8 ani de la data săvârșirii faptei, s-ar fi împlinit la 28.08.2022, încadrarea juridică potențial eronată a faptelor pentru ceilalți 3 inculpați ar fi putut conduce la concluzia că, la momentul punerii în mișcare a acțiunii penale (25.09.2023) nu s-ar fi împlinit termenul de 10 ani de prescripție al răspunderii penale. Din aceste motive, judecătorul de cameră preliminară analizează dacă încadrarea juridică dată faptelor de care sunt acuzați inculpații #####, ##### și ##### a fost corectă, pentru că de acest aspect ar depinde, ca și în cazul inculpaților ##### și #####, intervenirea aceluiași motiv de nelegalitate al punerii în mișcare a acțiunii penale.

În speță analiza încadrării juridice dată faptelor este relevantă din perspectiva inculpatului #####, căruia i se aduce acuzația de săvârșire a unei infracțiuni continuate în calitate de autor, în timp ce în cazul inculpaților ##### și ##### se aduce acuzația de complicitate la actele materiale săvârșite de inculpatul #####. Astfel, dacă actele materiale de care este acuzat inculpatul ##### ar îmbrăca forma juridică a unor infracțiuni distincte, atunci și actele de complicitate s-ar referi la infracțiuni distincte.

Așa cum s-a arătat mai sus, inculpatul ##### este acuzat de 7 acte materiale – cereri de plată aferente a 3 proiecte de investiții pentru care s-a aplicat pentru obținerea de finanțare parțială din fonduri europene, cereri de plată pentru care acesta s-ar fi folosit de înscrisuri false sau inexacte.

Se desprinde, din analiza rechizitoriului (pagina 4) că reținerea unei rezoluții infracționale unice a avut la bază următoarele considerente:

”Întreaga activitate ocazionată de încheierea și derularea celor trei contracte de finanțare a fost controlată de inculpatul #####, personal cât și prin intermediul și cu sprijinul altor persoane, scopul unic urmărit fiind acela de obținere a unei finanțări nerambursabile, în quantum mai mare decât plafonul de sprijin și cu scopul de a evita restricțiile impuse cu privire la numărul maxim de proiecte ce pot fi implementate de către un singur beneficiar, în același timp și în cadrul aceleiași măsuri de sprijin, acesta fiind și motivul antrenării altor persoane fizice și juridice în activitatea infracțională.

Inculpatul #####, de conivență cu ceilalți inculpați, au procedat la simularea procedurilor de atribuire a contractelor de lucrări și achiziții, acestea fiind atribuite unor societăți comerciale controlabile de inculpat și interpușe în circuitul financiar, scopul fiind acela al creșterii artificiale a prețurilor de achiziție în cadrul

proiectelor, și implicit al obținerii în mod nelegal a unor sume de bani cât mai mari din bugetul Uniunii Europene.

În derularea celor trei proiecte respectiv: proiectul „Înființare pensiune turistică aparținând SC ##### SRL”, beneficiar SC ##### SRL, proiectul „Construire bază de agrement #####”, beneficiar ##### Î.I. și proiectul „Construire bază de agrement și recreere”, beneficiar SC ##### SRL, a existat o rezoluție infrațională unică în principal din partea inculpatului #####, care s-a folosit de sprijinul inculpaților ##### și ##### dar și de alte persoane, (sublinierea instanței) de această dată distinct pentru fiecare proiect în parte: #####, în calitate de administrator la ## #-Z ##### SRL (proiectul „Înființare pensiune turistică aparținând SC ##### SRL”), #####, administrator în drept al SC ##### SRL și #####, administrator al SC ##### SRL (proiectul „Construire bază de agrement și recreere”), constatându-se existența unei rezoluții infraționale unice având ca scop obținerea de fonduri europene nerambursabile finanțate prin Fondul ##### Agricol pentru Dezvoltare Rurală în cadrul Programului Încurajarea activităților turistice, Măsura 313, prin crearea unor condiții artificiale în accesarea fondurilor acordate, contrar prevederilor articolului 4 alineatul 8 din Regulamentul 65/2011, de stabilire a normelor de punere în aplicare a Regulamentului (CE) nr. ##### al Consiliului, în ceea ce privește punerea în aplicare a procedurilor de control și a eco-condiționalității în cazul măsurilor de sprijin pentru dezvoltare rurală, cu scopul de a obține avantaje financiare mai mari decât cele convenite, dincolo de plafonul ajutorului financiar impus în cadrul măsurilor de sprijin pentru categoria de solicitanți din care face parte în fapt solicitantul și cu scopul de a evita restricțiile impuse cu privire la numărul maxim de proiecte ce pot fi implementate de către un singur beneficiar în același timp și în cadrul aceleiași măsuri.

Inculpatul ##### a urmărit crearea de condiții artificiale, astfel cum au acestea au fost definite de prevederile deciziei Curții Europene de Justiție luate în cazul Slancheva ##### EOOD Company, atât sub aspectul existenței elementelor obiective cât și a elementelor subiective, prin modalitatea de acțiune a inculpatului #####, atât la momentul implementării proiectelor cât și ulterior, în faza monitorizării acestora, fiind îndeplinite cumulativ cele două 2 condiții:

- Neîndeplinirea obiectivelor finanțării FEADR, Submăsura 6.2. respectiv: Diversificarea economiei rurale prin creșterea numărului de microîntreprinderi și întreprinderi mici în sectorul non-agricol; Dezvoltarea serviciilor; Crearea de locuri de muncă în spațiul rural; Încurajarea menținerii și dezvoltării activităților meșteșugărești tradiționale.

- Prin investiția propusă spre finanțare, solicitantul/beneficiarul deservește exclusiv propriile interese economice și NU caută să obțină profit propriu și creează un avantaj nejustificat altei persoane sau entitate economică cu sau fără personalitate juridică sau se dovedește că solicitantul/beneficiarului real este o entitate economică care nu se încadrează în categoria solicitanților eligibili, și încearcă prin intermediul unui solicitant/beneficiar formal să solicite finanțare pentru obținerea sprijinului financiar nerambursabil.

În concret, în scopul construirii unui complex turistic multifuncțional în localitatea Moroeni, unde inculpatul ##### deținea mai multe suprafețe de teren comasate, acesta a procedat la înființarea mai multor societăți comerciale pe numele fiicelor acestuia și persoane apropiate (controlate direct sau indirect de acesta) și depunerea proiectelor în vederea obținerii finanțării de către fiecare dintre societățile astfel înființate, pentru obținerea unei finanțări nerambursabile în quantum mai mare decât plafonul măsurii de sprijin sau pentru a evita restricțiile impuse de legislația în vigoare.”

Ca atare, s-a reținut în sarcina inculpatului ##### faptul că, neputând să obțină finanțare europeană într-un quantum mai mare de 200.000 de euro, în echivalent, pentru un proiect, ar fi ”spart” un singur proiect de dezvoltare a unui complex turistic multifuncțional, în trei proiecte distincte, pentru care a obținut finanțare mimând faptul că proiectele ar fi avut destinatari diferiți, în timp ce în fapt, le-ar fi coordonat pe toate 3, fiind unic beneficiar al finanțărilor. De asemenea, se mai reproșează și creșterea artificială a costurilor de dezvoltare a proiectelor, prin mimarea procedurilor de atribuire a execuției acestora către societăți comerciale, controlate în fapt, tot de inculpat.

S-a concluzionat rezoluția infrațională unice, din faptul că proiectele ar fi avut același beneficiar real – inculpatul ##### și din faptul că sumele primite drept finanțare au avut ca destinație nu doar dezvoltarea proiectului investițional ci și beneficiul personal al inculpatului (și parțial al complicilor săi).

Tribunalul a constatat însă, că aspectul învederat - cum că inculpatul ##### ar fi beneficiarul real a 3 proiecte cu finanțare europeană, pentru care au fost formulate cereri de către 3 entități diferite, respectiv faptul că s-au obținut mai mulți bani decât ar fi fost necesar în mod real pentru implementarea proiectelor, nu conferă automat și concluzia existenței unei rezoluții infraționale unice ci reprezintă doar premisa absolut necesară

pentru a se putea pune în discuție o asemenea rezoluție infrațională unică.

Astfel, raționamentul propus – trebuie să fi existat rezoluție infrațională unică, pentru că pentru cele 3 proiecte distincte (și prezumtiv cu titulari diferiți) a existat un singur beneficiar real, este unul circular, de același tip cu un raționament care confundă cauza cu efectul.

În fapt unitatea subiectului activ este doar premisa reținerii unei rezoluții infraționale unice, aceasta fiind de altfel, o situație de excepție, pentru care trebuie întrunite mai multe condiții, situația prezumată, în cazul mai multor acte materiale distincte, fiind cea a pluralității de infracțiuni.

Aceste aspecte sunt elemente de bază ale teoriei și practicii în materie penală fiind recunoscute ca atare și de Ministerul #####. Spre exemplu, în susținerea unui recurs în interesul legii, la nivelul anului 2007 (în vederea determinării sau nu a unității infraționale în cazul unor infracțiuni de trafic de persoane reglementate la acea dată de legea nr.678/2001) Ministerul #####, în sesizarea către ICCJ arată:

”Se observă că principalul criteriu de delimitare a infracțiunii continuate de concursul de infracțiuni este unitatea de rezoluție.

În doctrina penală română s-a apreciat că unitatea de rezoluție infrațională nu se prezumă, ea trebuind dovedită. Rezultă că regula o constituie pluralitatea de infracțiuni, unitatea legală fiind excepția.

Ca atare, există unitate de rezoluție infrațională atunci când în momentul luării hotărârii făptuitorul și-a reprezentat activitatea infrațională unică pe care urmează să o comită în mod fracționat. Această rezoluție presupune un factor intelectual – constând în prevederea întregii activități desfășurate eșalonat și a urmăririi acesteia - și unul volitiv, concretizat în dorința de a comite în mod succesiv acțiunile care alcătuiesc activitatea infrațională .

Rezultă, astfel că, pentru a determina includerea unor acțiuni în structura unei infracțiuni continuate, rezoluția infrațională trebuie să fie determinată, unitară, anterioară tuturor acestor acțiuni și să se mențină pe toată durata comiterii lor. Neîntrunirea acestor cerințe atrage, în mod necesar, reținerea pluralității infraționale sub forma concursului de infracțiuni.” (recurs în interesul legii ce a stat la baza deciziei RIL nr.49/2007 a ICCJ)

Pentru a se reține teza unității de rezoluție infrațională afirmată de art.35 al.1 NCP, practica și doctrina au arătat:

”Ca și considerații generale, rezoluția infrațională unică se impune a fi anterioară tuturor actelor de executare[9], să se mențină pe tot parcursul actelor de executare și să fie cel puțin determinabilă ceea ce presupune existența unei imagini de ansamblu cu privire la elementele esențiale ale faptei: obiectul material, locul, modul și timpul de săvârșire[10].” (pentru referințe se pot urmări hiperlink-urile din formatul word al prezentei hotărâri)

Rațiunea unei reglementări precum cea din art.35 al.1 NCP sau 41 al.2 din C.p. din 1968 a vizat o pedepsibilitate mai redusă, în cazul unor acte materiale distincte săvârșite de către o aceeași persoană, pentru cazul în care autorul avea o reprezentare (cel puțin generală) a întregii activități infraționale pe care o va desfășura ulterior. S-a considerat astfel că reținerea unui concurs de infracțiuni corespunzător numărului de acte materiale ar crea o situație juridică prea împovărătoare pentru un astfel de autor, aspect observabil îndeosebi în reglementarea noului cod penal în care tratamentul juridic al concursului de infracțiuni prevede un spor de pedeapsă obligatoriu de o treime din pedepsele mai ușoare.

Pe de altă parte, teoria clasică, mai limitativă, care impunea o mai mare strictețe în verificarea ca autorul să fi prefigurat destul de precis activitatea sa infrațională ulterioară, a fost atenuată de practică, de multe ori, în materia infracțiunilor contra patrimoniului (furt calificat îndeosebi) reținându-se cu din ce în ce mai mare ușurință caracterul continuat al infracțiunii chiar dacă actele materiale demonstau imposibilitatea ca autorul să fi cunoscut precis subiecții pasivi ai unor acte materiale ulterioare de furt.

O încercare a legiuitorului de combatere a acestei practici prin redactarea inițială a art.35 al.1 NCP care impunea condiția unicității și a subiectului pasiv pentru reținerea infracțiunii condiționate a fost invalidată de CCR prin decizia nr.###/2017, care a statuat că este încălcat art.16 al.1 din Constituție din perspectiva egalității în fața legii, motiv pentru care s-a revenit la forma inițială de reglementare cunoscută și înainte de 2014.

Aprecierea concretă a rezoluției infraționale unice a vizat analiza unor elemente care țin de condițiile mai sus enunțate, derivate din conceptul însuși de rezoluție infrațională unică.

Astfel, aspectul ca această rezoluție să fie anterioară tuturor actelor materiale, a presupus existența unui plan general infrațional (cu elemente mai mult sau mai puțin detaliate asupra condițiilor de timp și spațiu în care să fie săvârșite acte materiale care să realizeze fiecare în parte, conținutul unei aceleiași infracțiuni).

De asemenea, menținerea rezoluției infraționale pe parcursul realizării tuturor actelor materiale a presupus verificarea mai multor aspecte care ar putea rupe hotărârea infrațională anterioară (cum ar fi intervale prea mari de timp între actele materiale săvârșite). Legiuitorul a și prevăzut un caz expres de rupere a unității de rezoluții

infracționale prin reglementarea recidivei (sau a pluralității intermediare). Astfel, condamnarea care ar surveni pentru o infracțiune face imposibilă reținerea infracțiunii continuate pentru acte materiale care ar constitui primul și al doilea termen al recidivei (chiar dacă acele acte materiale ar realiza conținutul aceleiași infracțiuni). Un alt criteriu (potențial de excludere a rezoluției infracționale unice) ar putea-o reprezenta declarațiile inculpatului (din care s-ar deduce, de exemplu, faptul că a luat mai multe hotărâri de comitere a actelor materiale).

În valorificarea principiului in dubio pro reo, a fost dezvoltată teoria reținerii cât mai extinse a unității de rezoluție infracțională, pentru a nu prejudicia situația unei persoane acuzate de săvârșirea unor fapte prevăzute de legea penală. Astfel, chiar și în lipsa recunoașterii activității infracționale (și implicit a unității rezoluției infracționale) în multe cazuri (în special în cazul infracțiunilor contra patrimoniului sau a evaziunii fiscale) s-a susținut necesitatea reținerii infracțiunii continuate, în ciuda unor intervale mai lungi dintre primul și ultimul act material de care ar fi acuzat autorul.

Partizanii acestor teorii arată, spre exemplu:

”Sub acest din urmă aspect, doctrina[11] a evidențiat că „această reprezentare nu implică însă, în mod necesar, o imagine exactă a acțiunilor ce urmează a se înlăptui, fiind suficientă numai o prevedere în linii generale, a condițiilor în care se vor comite acțiunile componente”[12] sau că „această reprezentare nu implică o imagine exactă a acțiunilor/inacțiunilor ce urmează a se înlăptui, a condițiilor de săvârșire sau a urmărilor ce vor surveni.

##### suficientă chiar și o prevedere în linii generale a activității infracționale, a rezultatelor sale, o cunoaștere chiar generică a condițiilor în care se vor comite acțiunile componente. Așa cum hotărârea subiectului de a comite o infracțiune simplă dirijează întregul proces de execuție, completându-se cu datele care survin în procesul realizării ei, la fel și în cazul rezoluției delictuoase unice, actele volitive care alcătuiesc infracțiunea continuată, influențează la rândul lor, precizează, concretizează, amplifică rezoluția delictuoasă, neputându-se afirma că rămâne identică pentru toată perioada cât durează realizarea infracțiunii în toate amănunțele”[13].

În același sens, jurisprudențial s-a arătat că „cerințele unității de rezoluție sunt realizate atunci când autorul a prevăzut, chiar și în linii mari, activitatea ori inactivitatea ce se va înlăptui și rezultatele ei, cunoscând mai mult sau mai puțin generic condițiile în care se vor săvârși acțiunile sau inacțiunile”[14].

Pornind de la aceste chestiuni, rezultă că rezoluția infracțională a făptuitorului nu se impune a fi clar și precis determinată prin raportare la elemente concrete de timp, loc, obiect material, fiind suficientă stabilirea unor parametrii generali în limitele cărora se vor realiza acțiunile.” (<https://www.juridice.ro/661333/particularitati-ale-infracțiunii-continuate-in-situația-infracțiunii-de-evaziune-fiscală-prev-de-art-9-alin-1-lit-c-din-legea-241-2005.html>)

Tribunalul remarcă însă faptul că același principiu – in dubio pro reo, în cazul în care inculpații nu recunosc săvârșirea faptelor (sau neagă existența unei aceleiași rezoluții infracționale) nu permite reținerea mai largă de către Ministerul ##### (sublinierea instanței) a infracțiunii continuate, în cazul în care aceasta agravează răspunderea penală. Acesta ar fi și cazul de față când inculpatul #####, pe de o parte neagă acuzațiile, negând totodată și unitatea unei rezoluții infracționale (conform cererilor și excepțiilor depuse asupra actului de sesizare al instanței).

Astfel, aprecierea acelorași criterii de evaluare a unității de rezoluție infracționale (deducerea din faptele de care este acuzată o persoană că aceasta ar fi prefigurată – cel puțin în liniile esențiale, săvârșirea ca ansamblu a întregii activități infracționale, timpul scurs între actele materiale, sau orice alte elemente din care să reiasă posibilitatea existenței unor hotărâri distincte infracționale) trebuie făcută restrictiv atunci când reținerea unității legale de infracțiune (ca infracțiune continuată) ar agrava situația juridică a acuzatului.

În concret reținerea unității rezoluției infracționale, în prezenta cauză, ar presupune deducerea, din expunerea situației de fapt reținută în rechizitoriu a aspectului că inculpatul #####, ar fi avut de la început reprezentarea execuției întregului complex turistic multifuncțional (adică din anul 2009 de când s-au creat premisele pentru primul proiect - “Înființare pensiune turistică aparținând SC ##### SRL”, beneficiar SC ##### SRL Moroeni). Ca atare, se poate susține unitatea de rezoluție infracțională din perspectiva existenței unui plan infracțional trasat în liniile sale generale, doar în acest caz, în care s-ar putea conchide că inculpatul a prevăzut de la început rezultatul final – dezvoltarea unei pensiuni cu mai multe locuri de cazare a unor zone de agrement (care ar conține piscină interioară – de exemplu – specific proiectului nr.2 în ordinea descrisă în rechizitoriu și mai apoi spațiu pentru echitație – specific proiectului 3).

Astfel, cerința minimă obligatorie pentru existența unui plan general infracțional ar constitui-o faptul că, de la început (de la demararea primului proiect ce a implicat și finanțare europeană) inculpatul a vrut să dezvolte atât pensiunea și mai multe zone de agrement. Într-o atare situație, actele materiale particulare – existența cererilor de rambursare care să aibă atașate diverse încrișuri false sau inexacte, chiar dacă nu ar fi fost particularizate (adică

inculpatul nu ar ști cu precizie când se vor obține toate actele respective și să se facă cererile de rambursare sau chiar nu ar fi avut determinați toți complicii care să-i furnizeze documentația tehnică necesară aspectelor constructive ale proiectelor) puteau să facă parte dintr-o infracțiune continuată, având la bază același plan infracțional general.

În speță, însă, detaliile actelor materiale de care este acuzat inculpatul #####, nu permit tragerea unei asemenea concluzii, fiind la fel de posibil ca inculpatul să fi luat hotărârea dezvoltării unei pensiuni și, pe parcurs, văzând că reușește să obțină finanțare pentru primul proiect mai sus amintit, (“Înființare pensiune turistică aparținând SC ##### SRL”), să fi luat hotărârea să obțină (eventual fraudulos) finanțare și pentru dezvoltarea zonelor de agrement.

Se remarcă astfel decalajul mare între primul proiect și celelalte 2 pentru care s-a dorit atragerea inclusiv a fondurilor europene.

Astfel, pentru primul proiect (pentru care s-a făcut preparativele derulării încă din 2009 după cum o arată cronologia prezentată de Ministerul ##### – înființarea SC ##### SRL Moroeni, întocmirea actelor prin care s-a dat putere de reprezentare inculpatului, vânzarea către această entitate a terenului unde urma să se dezvolte pensiunea, ș.a.m.d.) toate înscrisurile false sau inexacte, corespunzătoare celor 3 cereri de rambursare, ar fi avut loc în anii ##### (iar cele 3 acte materiale – depunerea cererilor cu documentele atașate au avut loc, toate, în cursul anului 2011 – din februarie până în 10.11.2011).

În schimb celelalte 2 proiecte, au avut ambele, ca punct de demarare anul 2012 (când se formulează prima cerere de aprobare a unui proiect și sunt continuate cu acte de executare din anul 2013 când s-au înființat entitățile pentru care urma să se obțină finanțare (mai 2013 pentru Întreprinderea Individuală ##### și august 2013 pentru SC ##### SRL). Astfel, există un decalaj de 1 an și jumătate de când s-ar fi finalizat activitatea infracțională în legătură cu primul proiect (dezvoltarea unei pensiuni) și momentul în care s-au demarat acțiuni specifice direcționate în vederea derulării celorlalte 2 proiecte care au vizat zonele de agrement aferente spațiului unde se dezvoltase clădirea pensiunii. Toate actele materiale specifice dezvoltării celorlalte 2 proiecte sunt din perioada anilor 2013 – 2014, după cum și implicarea persoanelor care au fost folosite drept ”paravan” pentru obținerea finanțării pentru aceste 2 proiecte este relevantă cu începere din 2013.

S-a remarcat faptul că, pentru al doilea proiect - “Construire bază de agrement #####”, beneficiar ##### Î.I, cererea pentru obținerea finanțării (pentru aprobarea proiectului ce, odată aprobat s-ar fi și putut dezvolta) datează de la 16.05.2012 (pentru al treilea, cererea fiind depusă mult mai târziu în anul 2013). Astfel, cel mai îndepărtat moment din care ar reieși o înțelegere între inculpatul ##### și fiica sa ##### pentru o activitate potențial infracțională viitoare – obținerea frauduloasă de fonduri europene nu depășește luna mai 2012.

Nu se face referire în rechizitoriu la nici un alt mijloc de probă din care să reiasă o înțelegere infracțională anterioară anului 2012 pentru dezvoltarea proiectelor - “Construire bază de agrement #####”, beneficiar ##### Î.I și „Construire bază de agrement și recreere”, beneficiar SC ##### SRL, astfel încât nu poate fi reținută împotriva inculpatului ##### (în cazul actelor materiale de care este acuzat prin rechizitoriu) existența unui plan infracțional care ar data din anul 2009 în vederea construirii prin proiecte cu finanțare europeană distinctă a unui întreg complex turistic multifuncțional (pensiune cu multiple zone de agrement – așa cum sunt relevate în rechizitoriu).

##### astfel cel puțin posibil, dacă nu chiar cel mai probabil, că inculpatul, reușind să obțină finanțare europeană pentru primul proiect dezvoltat (pensiunea) să fi luat hotărârea accesării din nou a fondurilor europene (și, neputând obține finanțare pentru același beneficiar să se fi folosit de înființarea unor entități diferite) și pentru dezvoltarea unor zone de agrement care să facă pensiunea mai atractivă, aspect ce ar presupune însă, rezoluții infracționale distincte, dacă nu între toate proiectele derulate, cel puțin între primul (“Înființare pensiune turistică aparținând SC ##### SRL”) și celelalte 2 (“Construire bază de agrement #####”, beneficiar ##### Î.I și „Construire bază de agrement și recreere”, beneficiar SC ##### SRL). Or, în această situație, încadrarea juridică corectă dată faptelor ar fi vizat comiterea de către inculpatul ##### a unor infracțiuni distincte prevăzute de art. 181 alin. 1 din Legea nr. 78/2000 (două infracțiuni în formă continuată – prima cu 3 acte materiale comise în anul 2011, specifice primului proiect - “Înființare pensiune turistică aparținând SC ##### SRL”, iar cea de-a doua cu 4 acte materiale din perioada 2013 – 2014 specifice celorlalte 2 proiecte (“Construire bază de agrement #####”, beneficiar ##### Î.I și „Construire bază de agrement și recreere”, beneficiar SC ##### SRL).

Pentru ambele infracțiuni, prejudiciul nu ar fi depășit 2.000.000 de lei și astfel, neputându-se reține consecințe deosebit de grave, pedepsibilitatea ar fost închisoarea de la 2 la 7 ani și, astfel, cum s-a arătat mai sus, termenul

de prescripție al răspunderii penale ar fi fost de 8 ani și care ar fi curs de la data epuizării celor 2 infracțiuni – 10.11.2011 în primul caz și 29.08.2014 în al doilea caz.

În această situație și față de inculpații ##### și #####, ordonanța de punere în mișcare a acțiunii penale din 25.09.2023 s-a emis atunci când ar fi existat o cauză de împiedicare a exercitării acțiunii penale (intervenirea prescripției răspunderii penale conform art.16 al.1 lit. f NCPP) ca și în cazul celorlalți 2 inculpați ##### și #####.

Astfel față de inculpații ##### și ##### s-ar fi împlinit termenele de prescripție pentru infracțiunile de care ar fi trebuit să fie acuzați (2 infracțiuni distincte prevăzute de art. 181 alin. 1 din Legea nr. 78/2000, fiecare cu aplicarea art.35 al.1 NCP sau complicitate la acestea, iar nu o singură infracțiune prevăzută de art. 181 alin. 1 și 3 din Legea nr. 78/2000 cu aplicarea art.35 al.1 NCP sau complicitate la aceasta) la 09.11.2019 respectiv 28.08.2022, iar față de inculpații ##### și ##### acuzati de complicitate la infracțiunea prevăzută de art. 181 alin. 1 din Legea nr. 78/2000, cu aplicarea art.35 al.1 NCP, termenul de prescripție al răspunderii penale se împlinise la 28.08.2022.

Nu se poate susține teza cum că termenul general de prescripție ar fi fost întrerupt, cu consecința faptului că ar curge, de la data întreruperii, a unui nou termen de prescripție care nu s-ar fi împlinit încă (și cu atât mai mult nici la 25.09.2023).

Prin decizia nr. ### din 26 aprilie 2018 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art.155 alin. (1) din Codul penal (publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 518 din 25.06.2018), Curtea Constituțională a admis excepția de neconstituționalitate și a constatat că soluția legislativă care prevede întreruperea cursului termenului prescripției răspunderii penale prin îndeplinirea „oricărui act de procedură în cauză”, din cuprinsul dispozițiilor art. 155 alin. (1) din Codul penal, este neconstituțională, deoarece respectivele dispoziții legale „31. (...) sunt lipsite de previzibilitate și, totodată, contrare principiului legalității incriminării, întrucât sintagma «oricărui act de procedură» din cuprinsul acestora are în vedere și acte ce nu sunt comunicate suspectului sau inculpatului, nepermițându-i acestuia să cunoască aspectul întreruperii cursului prescripției și al începerii unui nou termen de prescripție a răspunderii sale penale”.

Prin Decizia nr. ### din 26 mai 2022 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 155 alin. (1) din Codul penal (publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 565 din 9 iunie 2022), Curtea Constituțională a admis excepția de neconstituționalitate și a constatat că dispozițiile art. 155 alin. (1) din Codul penal sunt neconstituționale în ansamblul lor. Pentru a decide astfel, instanța de contencios constituțional a reținut că „55. (...) Decizia nr. ### din 26 aprilie 2018 sancționează «soluția legislativă» pe care textul de lege criticat o conținea, astfel că, (...), aceasta nu va putea fi încadrată în categoria deciziilor interpretative/cu rezervă de interpretare.”, ci „61. (...), prin efectele pe care le produce, (...) împrumută natura juridică a unei decizii simple/extreme, întrucât, constatând neconstituționalitatea faptului că întreruperea cursului termenului prescripției răspunderii penale se realiza prin îndeplinirea «oricărui act de procedură în cauză», Curtea a sancționat unica soluție legislativă pe care dispozițiile art. 155 alin. (1) din Codul penal o reglementau (s.n.)”. S-a constatat, în acord cu cele arătate și în decizia nr.##/25.10.2022 a ÎCCJ de dezlegare a unei chestiuni de drept (punctul #####.1 din decizie), că, având în vedere efectele deciziilor Curții Constituționale astfel cum sunt prevăzute de art. 147 alin. (1) din Constituția României, republicată, s-a reținut că în ceea ce privește întreruperea termenului prescripției răspunderii penale prevăzută de art. 155 alin. (1) din Codul penal a existat următoarea succesiune de legi: de la data intrării în vigoare a Codului penal (1 februarie 2014) și până la publicarea Deciziei Curții Constituționale nr. 297 din 26 aprilie 2018, textul art. 155 alin. (1) din Codul penal a avut conținutul: "Cursul termenului prescripției răspunderii penale se întrerupe prin îndeplinirea oricărui act de procedură în cauză" și s-a bucurat de prezumția de constituționalitate; între data publicării Deciziei Curții Constituționale nr. 297 din 26 aprilie 2018 (a cărei natură a fost lămurită prin Decizia Curții Constituționale nr. 358 din 26 mai 2022) și până la intrarea în vigoare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 71/2022, textul art. 155 alin. (1) din Codul penal a avut conținutul "Cursul termenului prescripției răspunderii penale se întrerupe prin îndeplinirea" și nu a cuprins vreun caz de întrerupere a cursului termenului de prescripție; de la data intrării în vigoare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 71/2022 pentru modificarea art. 155 alin. (1) din Legea nr. 286/2009 privind Codul penal, textul art. 155 alin. (1) din Codul penal are următorul conținut: "Cursul termenului prescripției răspunderii penale se întrerupe prin îndeplinirea oricărui act de procedură în cauză care, potrivit legii, trebuie comunicat suspectului sau inculpatului."

De asemenea prin aceeași decizie nr.##/2022 a ICCJ s-a stabilit că ” 1. Normele referitoare la întreruperea cursului prescripției sunt norme de drept penal material (substanțial) supuse din perspectiva aplicării lor în timp principiului activității legii penale prevăzută de art. 3 din Codul penal, cu excepția dispozițiilor mai favorabile,



potrivit principiului mitior lex prevăzut de art. 15 alin. (2) din Constituția României, republicată, și art. 5 din Codul penal.”

Într-o atare situație reiese neîndoielnic că legea mai favorabilă față de inculpați o constituie noul cod penal în intervalul de reglementare dintre 26.04.2018 și 30.05.2022 (de când, potrivit OUG nr.71/2022 avem o nouă reglementare a întreruperii cursului termenului prescripției).

Astfel în intervalul mai sus menționat statul român, prin puterea legislativă, a omis reglementarea unor cazuri de întrerupere a cursului termenului prescripției și astfel, neexistând aceste cazuri, este aplicabil doar termenul general de prescripție a răspunderii penale.

Pe cale de consecință, conform analizei mai sus efectuate s-a considerat că a intervenit prescripția răspunderii penale față de faptele de care sunt acuzați inculpații din luna noiembrie 2011, respectiv din august 2022.

Astfel, nu au fost primite argumentele contrare exprimate prin rechizitoriul asupra neintervenirii prescripției răspunderii penale.

În rechizitoriul s-a făcut trimitere la aplicării principiului supremației Dreptului Uniunii Europene, astfel cum ar fi statuat CJUE prin Hotărârea Curții (##### Cameră) din 24 iulie 2023 - Cauza C-107/23 PPU („Lin”).

Această trimitere nu invalidează însă concluziile mai sus expuse, Tribunalul constatând o greșită interpretare dată parțial, prin rechizitoriul asupra jurisprudenței CJUE mai sus invocate.

Tribunalul a constatat, în primul rând, că prin Hotărârea Curții (##### Cameră) din 24 iulie 2023 - Cauza C-107/23 PPU („Lin”) CJUE răspunde unor întrebări adresate de instanța română (Curtea de Apel #####) într-o situație diferită de cea din prezenta cauză.

Astfel, reiese din prezentarea situației de fapt, oferită de instanța europeană (pct.19 și urm. și în special pct.33 din hotărâre) că procedura internă în cadrul căreia au fost adresate întrebările a fost una a unei căi extraordinare de atac – contestația în anulare, spre diferență de cea din prezenta cauză, care vizează trimiterea în judecată a unor inculpați. Prin urmare ipoteza în cadrul căreia se analizează eventuala încălcare a dreptului european printr-o practică jurisdicțională internă, este aceea a anulării pe cale extraordinară a unei hotărâri judecătorești definitive. În concret, pentru fapte comise în cursul anului 2010 și pentru care intervenise o hotărâre de condamnare definitivă în cursul anului 2020 se formulează, ulterior o contestație în anulare întemeiată pe cazul prevăzut de art.426 lit.b NCPP, respectiv faptul că hotărârea de condamnare s-ar fi pronunțat în contextul în care ar fi existat un caz de încetare a procesului penal (cel prevăzut de art.16 al.1 lit.f NCPP – teza prescripției răspunderii penale).

S-a remarcat astfel faptul că întrebările formulate și redate la pct.44 al hotărârii CJUE se referă expres la o procedură precum în cauza (internă) în care au fost formulate.

De asemenea și Curtea, reluând la pct.74 întrebările subliniază acest aspect (relevanța întrebărilor din perspectiva procedurii interne specifice în cadrul căreia au fost formulate).

Se arată astfel – ”Rezultă că, prin intermediul acestor întrebări (întrebările 1 și 2 formulate), instanța de trimitere solicită în esență să se stabilească dacă aceste dispoziții trebuie interpretate în sensul că instanțele unui stat membru sunt obligate să lase neaplicate, pe de o parte, decizii ale Curții Constituționale a acestui stat membru prin care este invalidată dispoziția legislativă națională care reglementează cauzele de întrerupere a termenului de prescripție în materie penală din cauza unei încălcări a principiului legalității infracțiunilor și pedepselor, sub aspectul cerințelor acestuia referitoare la previzibilitatea și la precizia legii penale, precum și, pe de altă parte, o decizie a instanței supreme a statului membru menționat, din care reiese că normele care reglementează aceste cauze de întrerupere, astfel cum decurg din această jurisprudență constituțională, pot fi aplicate retroactiv ca lege penală mai favorabilă (lex mitior) pentru a repune în discuție hotărâri definitive de condamnare, (sublinierea instanței) în condițiile în care aceste decizii au drept consecință încetarea, ca urmare a prescripției răspunderii penale, a unui număr considerabil de procese penale, inclusiv procese referitoare la infracțiuni de fraudă gravă care aduce atingere intereselor financiare ale Uniunii.”

Ca atare, contextul în care instanța internă se întreba dacă dreptul Uniunii Europene ar obliga-o să lase neaplicate jurisprudențe ale CCR și ICCJ este acela al repunerii în discuție a unor hotărâri definitive de condamnare și, în acest context, intervine și răspunsul CJUE.

Tribunalul a mai remarcat și faptul că, indiferent de răspunsul nuanțat al instanței europene (ce va fi analizat mai jos) ICCJ a tranșat, ulterior formulării întrebărilor preliminare, această chestiune prin Decizia HP nr.43/29.05.2023 (publicată la 17.07.2023) statuând că:

”1. Dispozițiile art. 426 lit. b) din Codul de procedură penală se interpretează în sensul că instanța care soluționează pe fond contestația în anulare nu poate să reanalizeze care dintre legile penale ce s-au succedat în timp este mai favorabilă în cazul în care se invocă incidența unei cauze de încetare a procesului penal în raport

cu o lege succesivă care nu a fost reținută ca fiind mai favorabilă în cauză.

2. Omisiunea instanței de apel de a se pronunța asupra incidenței unei cauze de încetare a procesului penal în raport cu legea penală mai favorabilă de la data comiterii faptei până la data judecării cauzei în apel nu poate fi invocată prin intermediul contestației în anulare întemeiate pe dispozițiile art. 426 lit. b) din Codul de procedură penală.”

În esență Înalta ##### de Casație și Justiție a arătat că, în contextul în care normele care guvernează prescripția răspunderii penale, respectiv aplicarea legii penale mai favorabile, sunt norme de drept substanțial ele nu mai pot fi analizate pe calea căii extraordinare de atac a contestației în anulare, care se referă doar la încălcări eventuale ale normelor de procedură care să facă posibilă anularea hotărârii penale definitive.

S-a constatat astfel că, nici în cauzele care ar avea ca obiect contestații în anulare, nu ar mai fi cazul unei analize a incidenței jurisprudenței CJUE – cauza ”Lin”, pentru faptul că ICCJ exclude, în toate cazurile, o astfel de analiză ulterioară asupra faptului că ar fi intervenit prescripția răspunderii penale într-o cauză judecată definitiv. Din această perspectivă, s-a remarcat faptul că CJUE a plecat de la prezumția de pertinență a întrebărilor adresate de Curtea de Apel ##### (menționată la pct.62 din hotărâre). În egală măsură, asupra stadiului jurisprudenței interne, instanței europene au fost comunicate la 24.03.2023 mai multe hotărâri (inclusiv ale ICCJ) prin care au fost admise contestații în anulare în cauze asemănătoare cu cea din litigiul în care au fost formulate întrebări preliminare ceea ce a îndreptățit Curtea să tragă concluzia de la pct.63 din hotărâre – întrebările nu sunt ipotetice de vreme ce instanța de trimitere are în vedere posibilitatea lăsării neaplicată a jurisprudenței CCR și ICCJ la care se face referire (cu prefigurarea previzibilă a respingerii contestațiilor în anulare formulate în litigiul principal).

În acest context, nefiindu-i comunicată dezvoltarea jurisprudențială a ICCJ la care s-a făcut referire (decizia HP nr.43/29.05.2023, pentru care la 29.05.2023 a fost pronunțat doar dispozitivul, publicarea și a motivării intervenind în 17.07.2023) CJUE declară parțial admisibile întrebările preliminare și oferă un răspuns acestora. Din perspectiva relevanței acestui răspuns pentru viitor în cazul instanțelor române, s-a constatat că anumite aspecte au valabilitate de ordin general (putând fi aplicate și în cauze ar viza căi extraordinare de atac, dar și cauze de fond, precum prezenta cauză) iar alte aspecte ar fi prezentat relevanță exclusiv din perspectiva tipului de litigiu în care au fost formulate (relevanță ce, pentru contestațiile în anulare a și dispărut în contextul deciziei HP nr.43/2023 a ICCJ)

Astfel, în ceea ce privește obligațiile statelor membre de a asigura în mod eficient reprimarea infracțiunilor care ar afecta interesele financiare ale Uniunii Europene, analiza CJUE efectuată în jurisprudența ”Lin” (punctele 79-94) este una de interes general. Ca atare, aspectele subliniate de #####, respectiv, faptul că în absența unei armonizări la nivel european, statele trebuie să asigure reglementarea unor sancțiuni care să descurajeze faptele de tipul respectiv, iar, în cazul reglementării unor pedepse pentru infracțiuni să asigure întregul cadru legal în care acestea să fie aplicate, deci să legifereze și un termen suficient de mare de prescripție a răspunderii penale, sunt relevante și din perspectiva judecării în fond a cauzelor referitoare la inculpați acuzați de infracțiuni care pot aduce atingere intereselor financiare ale Uniunii Europene.

Criteriul potrivit căruia se analizează dacă statele și-au îndeplinit corespunzător obligațiile asumate (anterior directivei PIF care armonizează parțial această materie) potrivit art.325 al.1 TFUE, corelat cu art.2 al.1 din Convenția PIF menționată în hotărârea Curții, din perspectiva reglementării prescripției răspunderii penale este sintetizat în punctul 86 al hotărârii – ”Ca atare, aceste state trebuie să se asigure că normele privind prescripția prevăzute de dreptul național permit o reprimare efectivă a infracțiunilor legate de astfel de fraude”.

Se conchide astfel, că existența unui risc sistemic de impunitate într-un stat membru, pentru infracțiuni care aduc atingere intereselor financiare ale Uniunii Europene, generat în special de o reglementare defectuoasă a normelor referitoare la prescripția răspunderii penale ar reprezenta o încălcare a unor norme de drept al UE care au efect direct, adică sunt norme care edictează obligații suficient de precise în sarcina destinatarilor state ale acestor norme.

În analiza existenței riscului sistemic de impunitate în ##### (punctele 89-91 din hotărâre), instanța europeană a avut în vedere atât cauzele în care s-ar putea repune în discuție condamnări definitive pentru faptul că s-ar fi împlinit termenul de prescripție al răspunderii penale înainte de hotărârea de condamnare (în cauze precum litigiul principal în care a fost sesizată cu întrebările preliminare) dar și cauze aflate în curs de judecată (în sens larg, care potrivit situației dreptului intern românesc ar cuprinde și cauzele aflate în cursul urmăririi penale). S-a subliniat faptul că instanța europeană nu se pronunță dacă un termen de prescripție a răspunderii penale de 8 ani sau de 10 ani, corespunzător pedepsibilității pentru infracțiunile care ar putea aduce atingere intereselor financiare ale Uniunii Europene, ar reprezenta un termen prea mic de prescripție în considerarea, pentru anumite

cazuri, a complexității anchetei necesar a fi desfășurată pentru astfel de fapte.

##### Curții vizează situația în care, ulterior deciziei CCR nr.297/2018, legiuitorul nu a intervenit pentru reglementarea corespunzătoare a cazurilor de întrerupere a cursului prescripției răspunderii penale, situație care a fost imprevizibilă pentru majoritatea autorităților implicate în procesul de decizie asupra respectivelor infracțiuni. Astfel, urmare a unei jurisprudențe majoritare (dar eronată, invalidată ulterior de CCR) din perioada anilor #####, organele de urmărire penală, sau instanțele de judecată au apreciat că termenul de prescripție al răspunderii penale în multe asemenea cauze ar fi fost mai mare raportat la întreruperea sa (în esență cu încă jumătate, adică de la 8 la 12 ani pentru termenul de prescripție a răspunderii penale de 8 ani sau de la 10 la 15 ani pentru termenul de prescripție a răspunderii penale de 10 ani).

Pe cale de consecință, riscul sistemic de impunitate nu s-ar datora reglementării generale a termenului de prescripției ci de faptul că acest termen s-ar considera împlinit (după jurisprudența CCR și ICCJ din anul 2022) mai repede cu 4 sau 5 ani (pentru cele mai multe termene de prescripție) decât se considera împlinit în toată perioada #####.

Tribunalul a mai remarcat faptul că acest risc sistemic de impunitate nu se bazează pe statistici suficient de precise care să fie prezentate de Ministerul ##### sau instanțele de judecată. Astfel nu este oferit un tablou general al situației dosarelor în curs de urmărire penală sau judecată, ## ##### ##### #####  
##### ## ##### ##### ## ## ##### ##### ## ##### # ##### ##### ## # ## ##  
### ## ### ## ## ## ## ## ##### ### ##### ### ###. Cu toate acestea și Tribunalul, în acord cu concluziile instanței europene, remarcă existența riscului de impunitate mai sus menționat, considerând pe baza unor informații de notorietate din sistemul judiciar penal român, că există suficiente cauze de acest tip în care fie nu a existat trimiterea în judecată într-un termen scurt, ## ##### ##### ##### ##  
##### # ##### ##### ##### ## ##### (după 8 sau 10 ani de la săvârșirea faptelor).

Astfel, analiza riscului sistemic de impunitate efectuată, are relevanță atât asupra cauzelor precum cea din litigiul principal în care a fost sesizată CJUE (contestații în anulare), dar și asupra cauzelor în care sunt cercetați inculpați pentru săvârșirea unor infracțiuni de natură a aduce atingere intereselor financiare ale Uniunii Europene.

Cu toate acestea, s-a considerat necesar să se sublinieze faptul că acest risc de impunitate este generat, în principal, de neintervenția legiuitorului din 2018, după pronunțarea hotărârii CCR nr.297/2018, coroborat (în cele mai multe cazuri) cu lipsa de celeritate a desfășurării a urmăririi penale, sesizarea instanțelor de judecată cu săvârșirea infracțiunilor de natură a aduce atingere (și) interesele financiare ale Uniunii Europene intervenind la prea mult timp de la data comiterii faptelor (fiind amplificat astfel riscul împlinirii termenului de prescripție a răspunderii penale – oricare ar fi el – 8 ani, 10 ani, 12 ani sau 15 ani).

Astfel, nu jurisprudența CCR și ICCJ de la nivelul anului 2022, este factorul determinant al riscului de impunitate pus în discuție, această jurisprudență fiind apreciată de Tribunal ca fiind în deplină concordanță cu principiile fundamentale de drept constituțional și penal, ci aspectele mai sus menționate (nepunerea de acord a unui text declarat neconstituțional cu principiile de reglementare furnizate de CCR – aspect imputabil legiuitorului, dar și lipsa de celeritate în soluționarea infracțiunilor puse în discuție – aspect imputabil în cele mai multe cazuri Ministerului ##### din cauze dintre cele mai variate, dar care, în esență, ar privi subdimensionarea aparatului de stat chemat să răspundă unor astfel de anchete, cu grad mare, potențial, de complexitate).

În ceea ce privește analiza obligațiilor ce le-ar reveni instanțelor naționale (pct.95 și urm. din hotărârea Curții), Tribunalul, constată că, de asemenea, observațiile cu caracter de principiu de la punctele 95-99 sunt aplicabile atât litigiilor precum cel în cadrul căruia au fost adresate întrebările preliminare, cât și situației din prezenta cauză (inculpați trimiși în judecată pentru infracțiuni de natură a aduce atingere intereselor financiare ale Uniunii Europene).

Astfel, pentru asigurarea eficacității normelor de drept european mai sus amintite, CJUE reamintește faptul că ”principiul supremației dreptului Uniunii impune instanței naționale însărcinate cu aplicarea, în cadrul competenței proprii, a dispozițiilor dreptului Uniunii obligația, în cazul în care nu poate să procedeze la o interpretare a reglementării naționale care să fie conformă cu cerințele dreptului Uniunii, de a asigura efectul deplin al cerințelor acestui drept în litigiul cu care este sesizată, lăsând neaplicată, dacă este necesar, din oficiu, orice reglementare sau practică națională, chiar și ulterioară, care este contrară unei dispoziții de drept al Uniunii care are efect direct, fără a trebui să solicite sau să aștepte eliminarea prealabilă a acestei reglementări sau practici naționale pe cale legislativă sau prin orice alt procedeu constituțional” (pct.95)

Raționamentul CJUE vizează astfel necesitatea ca ”în principiu” (aspect de subliniat din concluziile de la punctele 98 și 99) instanțele naționale să lase neaplicate jurisprudențe (precum deciziile CCR nr.297/2018,

nr.358/2022 și decizia ICCJ nr.67/2022) pentru a asigura deplina eficacitate a dispozițiilor europene referitoare la combaterea infracțiunilor care pot aduce atingere intereselor financiare ale Uniunii Europene.

##### ulterioară a Curții – de la punctele 100 și urm., vizează verificarea ”dacă obligația de a lăsa neaplicate asemenea decizii contravine, într-o situație precum cea în discuție în litigiul principal (sublinierea instanței), protecției drepturilor fundamentale”.

Pe cale de consecință lăsarea neaplicată a unor jurisprudențe obligatorii de drept intern, ce ar fi apreciate de instanța națională ca fiind contrare dreptului european, ar interveni ”în principiu”, respectiv dacă nu s-ar opune alte considerente superioare precum ar fi protecția drepturilor fundamentale, care, într-o situație concretă, ar putea fi mai importantă decât asigurarea tragerii la răspundere a unor persoane pentru infracțiuni de natură a aduce atingere intereselor financiare ale Uniunii Europene.

Situația concretă avută în vedere de analiza ulterioară a Curții (toată analiza de la punctele 100-125) vizează aplicarea principiilor legalității incriminării și al aplicării retroactive a legii penale mai favorabile, la o situație precum cea în litigiul principal în care a fost sesizată Curtea (o procedură penală a contestației în anulare din #####) și astfel, și-ar avea relevanța doar pentru acest tip de cauze.

Cu toate acestea o parte dintre argumente și concluzii pot fi folosite și în analiza pe care este datoare să o facă Tribunalul asupra necesității unei eventuale lăsări neaplicate în prezenta cauză a deciziilor CCR nr.297/2018 și nr.358/2022 și a deciziei ICCJ nr.67/2022 mai sus menționate.

În ceea ce privește analiza efectivă realizată de ##### (punctele 100-125 din hotărâre) se are în vedere relevanța principiilor legalității incriminării și aplicării (eventual) retroactive a legii penale mai favorabile asupra obligației de a lăsa neaplicată orice jurisprudență internă care ar aduce atingere asigurării deplinei eficacități dispozițiilor europene referitoare la combaterea infracțiunilor care pot aduce atingere intereselor financiare ale Uniunii Europene.

Sub un prim aspect CJUE arată că, din perspectiva situației concrete asupra căreia este întrebată, deși ambele principii sunt recunoscute de Dreptul Uniunii Europene (și protejate conform art.49 din ##### drepturilor fundamentale ale Uniunii Europene), totuși lăsarea neaplicată a dispozițiilor referitoare la combaterea infracțiunilor care aduc atingere intereselor financiare ale UE nu ar putea interveni pe baza legislației europene, stadiul acesteia de reglementare neincluzând prescripția răspunderii penale în domeniul de aplicare al art.49 din ##### (punctul 108 din hotărâre).

Pe de altă parte, CJUE constată că în situația unor competențe partajate ale Uniunii și statelor membre asupra reglementării normelor de drept penal ”instanțele naționale sunt libere să aplice standarde naționale de protecție a drepturilor fundamentale, cu condiția ca această aplicare să nu compromită nivelul de protecție prevăzut de cartă” (punctul 110 din hotărâre).

Astfel, într-o situație precum cea din litigiul care a generat întrebarea, este relevant standardul intern de protecție al drepturilor fundamentale, cu condiția ca acesta să fie cel puțin la același nivel cu cel realizat de #####. În situația dreptului penal român, standardul național de protecție al drepturilor fundamentale recunoscute unanim în statele membre - principiul legalității incriminării și cel al aplicării retroactive a legii penale mai favorabile, este mai ridicat, pentru că normele ce reglementează domeniul prescripției răspunderii penale sunt norme de drept substanțial și astfel sunt incluse în cadrul principiului legalității incriminării. Cu alte cuvinte condamnarea unei persoane pentru o infracțiune săvârșită dar față de care s-a împlinit termenul de prescripție al răspunderii penale ar contraveni inclusiv principiului legalității incriminării. Aceeași ar fi situația și dacă normele care reglementează prescripția ar fi aplicabile în cauză ca efect al principiului aplicării legii în timp – aplicarea retroactivă legii penale (noi) mai favorabile.

CJUE nu s-a mărginit la a da relevanță standardului de protecție intern al drepturilor fundamentale, dar a și analizat aplicarea acestui standard de protecție prin jurisprudența CCR. În punctul 115 al hotărârii, Curtea europeană constată – ”În speță, trebuie să se observe că, atunci când a statuat, într-o primă etapă, că legiuitorul român a încălcat principiul constituțional al previzibilității și preciziei legii penale prin faptul că a permis ca actele de procedură să întrerupă termenul de prescripție a răspunderii penale chiar dacă aceste acte nu erau comunicate suspectului sau inculpatului, Curtea Constituțională din ##### a aplicat un standard național de protecție a drepturilor fundamentale care vine în completarea protecției împotriva arbitrariului în materie penală, astfel cum este asigurată de dreptul Uniunii, în temeiul principiului securității juridice. Ea a aplicat un astfel de standard național de protecție a drepturilor fundamentale și atunci când, într-o a doua etapă, a constatat în esență că lipsa unei intervenții a legiuitorului român pentru a înlocui dispoziția din Codul penal referitoare la întreruperea acestui termen declarată neconstituțională a dat naștere unei noi situații lipsite de claritate și de previzibilitate, cu încălcarea acestui principiu constituțional”. CJUE validează raționamentul CCR arătând că el a

mai fost aplicat în situații asemănătoare și de instanța europeană (punctele 58-62 din Hotărârea din 5 decembrie 2017, M. A. S. și M. B., C-42/17 – așa cum se arată în punctul 116 din hotărâre).

Din această perspectivă, concluzia Curții este limpede (punctul 118) - ##### în vedere considerațiile care figurează la punctele 113-117 din prezenta hotărâre și așa cum a statuat Curtea și în Hotărârea din 5 decembrie 2017, M. A. S. și M. B. (C-42/17, EU:C:2017:936), este necesar, prin urmare, să se concluzioneze că, în cadrul unei cauze precum cea în discuție în litigiul principal, instanțele române nu sunt obligate să lase neaplicată jurisprudența națională menționată la punctul 111 din prezenta hotărâre, conform articolului 325 alineatul (1) TFUE și articolului 2 alineatul (1) din Convenția PIF, în pofida existenței unui risc sistemic de impunitate a unor infracțiuni de fraudă gravă care aduce atingere intereselor financiare ale Uniunii, în măsura în care deciziile menționate la acest punct 111 se întemeiază pe principiul legalității infracțiunilor și pedepselor, astfel cum este protejat în dreptul național, sub aspectul cerințelor acestuia referitoare la previzibilitatea și la precizia legii penale, inclusiv a regimului de prescripție referitor la infracțiuni”.

CJUE nuantează această concluzie, arătând că ea este subsumată doar unei invalidări a CCR a normei interne referitoare la prescripția răspunderii penale de după 25.06.2018 și astfel, pentru stadiul reglementării interne anterioare acestei date, nu poate fi adusă atingere, prin invocarea normelor referitoare la prescripția răspunderii penale anterioare acestei date de 25.06.2018, obligației instanțelor naționale de respectare a cerințelor stabilite prin legislația europeană (de combatere eficace a infracțiunilor care aduc atingere intereselor financiare ale Uniunii Europene).

Instanța europeană a simțit nevoia să facă această precizare ținând cont de specificul cauzei interne în contextul în care s-au formulat întrebările preliminare (cel al unei căi de atac extraordinare care ar fi putut viza și condamnări definitive mai vechi, de dinainte de 25.06.2018, pentru care această distincție ar fi avut relevanță). Pe de altă parte, inclusiv pentru speța în care s-au formulat întrebările, concluzia CJUE mai sus expusă – reluată la punctul final al analizei – pct.125 din hotărâre, precum și în dispozitivul hotărârii, este cea mai sus relevantă – instanțele române nu sunt obligate să lase neaplicate jurisprudențele CCR și ICCJ mai sus menționate (opunându-se necesitatea respectării principiilor fundamentale de drept penale – cel al legalității incriminării combinat cu aplicarea legii penale mai favorabile).

Aceleași argumente ale CJUE au relevanță nu numai asupra situației contestațiilor în anulare, dar și asupra situației din prezenta cauză – cel al unui proces penal în curs, unde se pune problema constatării prescripției răspunderii penale cu efectul împiedicării exercitării acțiunii penale.

Astfel, deși nu pot fi negate cerințele existenței unui sistem eficace de tragere la răspundere penală a autorilor infracțiunilor care aduc atingere intereselor financiare ale Uniunii Europene (care poate fi dedus, cu aspect general pentru orice infracțiuni de drept intern în ##### potrivit art.7 NCPP care prevede obligativitatea punerii în mișcare și a exercitării acțiunii penale, dacă nu există vreo cauză legală de împiedicare), totuși aceste cerințe nu pot contraveni unor principii fundamentale de drept penal – cel al legalității incriminării și, subsidiar, cel al aplicării retroactive legii penale (noi) mai favorabile.

Trebuie subliniat faptul că principiul legalității procesului penal este cheia de boltă a oricărui sistem de drept (##### nefăcând excepție și instituind din art.1 din Constituție că statul român este un stat de drept, codul penal și cel de procedură penală înscriind de la început principiul legalității incriminării sau a procesului penal). Stabilirea normelor legate de prescripția răspunderii penale sunt numai apanajul legiuitorului, din această perspectivă, Curtea Constituțională nefăcând decât să constate conformitatea (sau neconformitatea) celor edictate de legiuitor cu normele legii supreme – Constituția României.

Instituția prescripției răspunderii penale, ce presupune, în principal, stabilirea unor termene în interiorul cărora statul poate să-și manifeste puterea de tragere la răspundere penală a persoanelor care săvârșesc infracțiuni, este una cunoscută de toate sistemele de drept penal. Stabilirea acestor termene rămâne un aspect de politică penală a statului și se exercită de puterea legiuitoare.

Rolul Ministerului ##### este să se manifeste ținând cont de regulile edictate de legiuitor, putând, eventual, avea rol de influențare (pe calea lobby-ului legislativ) asupra stabilirii unor termene mai mari de prescripție dacă cele existente la un moment dat, nu ar fi, în opinia sa, corespunzătoare bunei desfășurări a procesului penal. Astfel, considerentele legate de riscul sistemic de impunitate în procesul penal nu pot justifica o intervenție jurisprudențială care să se substituie (pentru perioada 26.04.2018 – 30.05.2022) legiuitorului și care să fie, de altfel, contrară și deciziilor obligatorii în materie ale CCR respectiv ÎCCJ, perpetuând o încălcare (și mai gravă) a principiului statului de drept.

O astfel de interpretare jurisprudențială, nu poate fi justificată nici din perspectiva Dreptului Uniunii Europene, respectiv ca ea să derive din obligațiile statelor membre de luptă împotriva criminalității, așa cum o arată pe

deplin și jurisprudența CJUE.

Astfel, chiar dacă Dreptul Uniunii Europene în componentele principiilor sale fundamentale – efect direct și supremație a normelor supranaționale ale Uniunii Europene, ar conduce la neaplicarea unei practici naționale contrare, în speță, principiul luptei împotriva criminalității nu poate avea semnificația aplicării unei interpretări jurisprudențiale care să creeze (în lipsa intervenției legiuitorului în perioada 26.04.2018 – 30.05.2022) cazuri de întrerupere a prescripției răspunderii penale. Aceste cazuri de întrerupere puteau fi stabilite doar prin lege, iar nu pe cale jurisprudențială, această fiind o regulă esențială a funcționării statului de drept.

În materia specifică a stabilirii termenelor de prescripție a răspunderii penale, Uniunea Europeană nu are competență pozitivă de reglementare, astfel încât, stabilirea acestora cade doar în competența de legiferare a statului membru. Astfel, chiar dacă s-ar stabili că, datorită unui termen de prescripție al răspunderii penale prea mic, ##### nu și-ar putea îndeplini corespunzător obligațiile asumate la nivel european – fie protecția eficace a intereselor financiare ale Uniunii, fie lupta împotriva criminalității în mod general, un termen concret mai mare de prescripție n-ar putea fi stabilit arbitrar pe cale jurisprudențială (inclusiv indirect, prin considerarea existenței unor cazuri de întrerupere a cursului termenului prescripției), rămânând tot în sarcina legiuitorului național modificarea legislației penale pentru asigurarea deplină a obligațiilor de rezultat ce derivă din statutul de stat membru al Uniunii Europene.

S-a constatat, astfel, că aspectele menționate în rechizitoriu asupra aplicabilității principiului supremației dreptului european conțin, pe de o parte aspecte trunchiate din hotărârea Curții (##### Cameră) din 24 iulie 2023 - Cauza C-107/23 PPU („Lin”), iar pe de altă parte nu au nici o relevanță particulară în cauză (nu conduc la lăsarea neaplicată a unor dispoziții interne – legale sau jurisprudențiale, pentru asigurarea eficacității dreptului european).

Astfel, parchetul insistă asupra punctelor din hotărârea CJUE care arată existența unui risc de impunitate și asupra concluziilor referitoare la perioada de dinainte de 25.06.2018, urmate de analiza Curții asupra respectării principiului supremației dreptului european, trecând sub tăcere aspectele relevante de mai sus, din care reiese că potrivit aceleiași jurisprudențe CJUE, instanțele române nu sunt obligate să lase neaplicate jurisprudențele CCR și ICCJ care statuează că, pentru perioada 25.06.2018 – 30.05.2022 nu au existat cazuri de întrerupere a prescripției răspunderii penale.

De aceea răspunsul Curții la a treia întrebare adresată de Curtea de Apel ##### și care s-ar referi la aplicarea principiului supremației dreptului european, are o situație premisă – principiul se aplică dacă instanța internă ar considera că o hotărâre a Curții s-ar opune jurisprudenței interne (a CCR sau ICCJ) puse în discuție.

La punctul 126 al hotărârii CJUE, prin care debutează analiza Curții asupra principiului supremației mai sus menționat se relevă – ”instanța de trimitere solicită în esență să se stabilească dacă principiul supremației dreptului Uniunii trebuie interpretat în sensul că se opune unei reglementări sau unei practici naționale potrivit căreia instanțele de drept comun ale unui stat membru sunt ținute de deciziile curții constituționale, precum și de cele ale instanței supreme ale acestui stat membru și nu pot, din acest motiv și cu riscul angajării răspunderii disciplinare a judecătorilor în cauză, să lase neaplicată din oficiu jurisprudența rezultată din deciziile menționate, chiar dacă ele consideră, în lumina unei hotărâri a Curții (sublinierea noastră), că această jurisprudență este contrară dreptului Uniunii”.

În speță, chiar jurisprudența CJUE validează, așa cum am arătat mai sus, raționamentul CCR de declarare neconstituțională a dispozițiilor art.155 al.1 NCP referitoare la reglementarea prin NCP (2014) a cauzelor de întrerupere a prescripției răspunderii penale.

Astfel, pentru aceleași motive, jurisprudența CCR și ICCJ pusă în discuție nu contravine jurisprudenței ”Lin” și nu există nici un motiv, în litigiul de față, să fie lăsată neaplicată pentru considerentul că ar conduce la impunitate pentru infracțiuni care aduc atingere intereselor financiare ale Uniunii Europene, protecția drepturilor fundamentale ale persoanei față de care se formulează o acuzație în materie penală, respectiv respectarea principiului legalității incriminării și a aplicării legii penale mai favorabile, fiind mai importantă în acest caz. Pe cale de consecință s-a concluzionat că, în cauză, a intervenit prescripția răspunderii penale, în luna noiembrie 2019 pentru unele dintre fapte, respectiv la finele august 2022, pentru alte fapte.

Pe cale de consecință, punerea în mișcare a acțiunii penale la 25.09.2023 încalcă prevederile art.309 NCPP. S-a remarcat astfel, faptul că art.309 al.1 NCPP, într-un mod asemănător art.426 al.1 lit. b NCPP sancționează situația punerii în mișcare a acțiunii penale dacă exista un caz de împiedicare a exercitării acțiunii penale prevăzut de art.16 al.1 NCPP. Condamnarea inculpatului dacă exista o cauză de încetare a procesului penal, este sancționată prin reformarea pe calea căii extraordinare a contestației în anulare, a hotărârii definitive de condamnare pronunțate. Din perspectiva cazului intervenirii prescripției răspunderii penale referința din art.309

al.1 NCPP și de la art.426 al.1 lit. b NCPP este asemănătoare. Astfel, esențialmente, din punctul de vedere analizat art.309 al.1 NCPP arată că ”Acțiunea penală se pune în mișcare”... (dacă) ”nu există vreunul dintre cazurile de împiedicare prevăzute de art.16 al.1”. Art.426 al.1 lit. b NCPP arată că ”Împotriva hotărârilor penale definitive se poate face contestație în anulare”... ”când inculpatul a fost condamnat deși existau probe cu privire la o cauză de încetare a procesului penal” (acestea fiind prevăzute de art.16 al.1 lit.e-j NCPP conform art.396 al.6 NCPP)

Or, prin decizia nr.###/25.10.2022 a ÎCCJ mai sus menționată se arată (în considerentele asupra celei de-a doua chestiuni de drept asupra căreia se pronunță ÎCCJ) că: ”##### în vedere jurisprudența Curții Constituționale precitată, se reține că aprecierea eronată a instanțelor de judecată asupra incidenței unei cauze de încetare a procesului penal, inclusiv prescripția răspunderii penale, constituie o eroare de judecată, respectiv "o greșeală de drept, ce implică reevaluarea fondului hotărârii judecătorești astfel pronunțate". În schimb, "omisiunea instanței de a se pronunța cu privire la incidența unei cauze de încetare a procesului penal reprezintă o eroare de procedură, în acest caz instanța neanalizând aspectele ce ar putea determina o soluție de încetare a procesului penal" (Decizia Curții Constituționale nr. 453/2020, paragrafele 29 și 30).”

Ca atare și punerea în mișcare a acțiunii penale deși exista o cauză de împiedicare reglementată de art.16 al.1 NCPP (intervenirea în cauză a prescripției răspunderii penale) este, în prezenta cauză, o eroare de procedură ce poate fi sancționată în procedura camerei preliminare.

S-a remarcat faptul că nu a existat în cursul urmăririi penale vreo pronunțare (pe calea unei ordonanțe a procurorului de exemplu) asupra unei cereri de constatare a intervenirii prescripției răspunderii penale. Prin ordonanța de punere în mișcare a acțiunii penale nu se face nici o discuție asupra prescripției, după cum nici anterior nu au fost invocate în cauză chestiuni asupra prescripției (e.g. – intervenirea jurisprudenței CCR – Decizia nr.###/2018).

Astfel, emiterea ordonanței din 25.09.2023 a procurorului, de punere în mișcare a acțiunii penale, reprezintă un aspect de nelegalitate a unui act de urmărire penală, o eroare de procedură așa cum se arată și în jurisprudența ÎCCJ, mai sus menționată.

Nu se poate susține teza potrivit căreia această neregularitate a actului de urmărire penală nu s-ar putea sancționa cu nulitatea ordonanței de punere în mișcare a acțiunii penale, pentru faptul că, urmare a cercetării judecătorești, s-ar putea pronunța o soluție de încetare a procesului penal raportat la intervenirea prescripției răspunderii penale (cercetată astfel, doar ca apărare de fond).

Aspectul că ar fi intervenit prescripția răspunderii penale constituie, într-adevăr și o apărare de fond. Așa cum arată în analiza sa ÎCCJ asupra delimitării normelor de drept material de cele de drept procesual, normele care reglementează prescripția răspunderii penale (inclusiv cele referitoare la întreruperea prescripției răspunderii penale) au caracterul unor norme de drept penal material, care produc efecte asupra înlăturării răspunderii penale, dar care au și un efect derivat procesual asupra acțiunii penale.

Aplicând aceste principii din perspectiva împlinirii termenului de prescripție (ICCJ s-a limitat la analiza dispozițiilor art.155 al.1 NCPP ce statua doar asupra întreruperii cursului termenului prescripției) rezultă că, de la împlinirea termenului prescripției răspunderii penale, pe de o parte este înlăturată răspunderea penală (în planul dreptului substanțial) dar, pe de altă parte este împiedicată și exercitarea acțiunii penale față de suspect sau inculpat (mijlocul procesual de tragere la răspundere penală al unei persoane).

Ca atare dacă punerea în mișcare a acțiunii penale ar fi intervenit mai înainte de finele lui noiembrie 2019 sau august 2022, atunci chestiunea prescripției răspunderii penale rămânea analizabilă ca apărare de fond, dar, în speță, existența unei cauze de împiedicare a exercitării acțiunii penale la momentul punerii în mișcare a acțiunii penale se analizează și precum o cauză de nulitate a actului procesual (emis cu nerespectarea dispozițiilor exprese ale art.309 al.1 NCPP – regulă de procedură).

Din perspectiva Tribunalului, neregularitatea constatată nu poate fi sancționată altfel decât prin anularea ordonanței de punere în mișcare a acțiunii penale. ##### se susține indirect de către Ministerul ##### (prin concluziile expuse asupra faptului că cercetarea intervenirii prescripției răspunderii penale este o chestiune de fond) faptul că se poate pronunța la finalul cercetării judecătorești o soluție cu aceeași finalitate, Tribunalul nu poate achiesa la acest raționament pentru cazul concret al constatării intervenirii prescripției răspunderii penale. Spre diferență de alte cauze care ar împiedica exercitarea acțiunii penale (art.16 al.1 lit.a-d NCPP) care ar avea o strânsă legătură cu rezultatul cercetării judecătorești, adică ar impune aprecierea după administrarea unui probatoriu eventual mai complex, constatarea intervenirii prescripției răspunderii penale nu este decât o analiză juridică în care se apreciază împlinirea unui termen (interval de timp) care curge de la data săvârșirii unei prezumtive infracțiuni menționată într-un act de acuzare. Ca atare aprecierea asupra condițiilor necesare

intervenirii prescripției răspunderii penale drept cauză care împiedică exercitarea acțiunii penale se poate realiza, ca statuare asupra unei situații juridice și în faza camerei preliminară (în situația în care s-ar răsfrânge asupra legalității unui act de urmărire penală).

De asemenea, raționamentul în sensul că vătămarea ar putea fi înlăturată prin pronunțarea unei hotărâri de încetare a procesului penal nu poate fi validat. Acest tip de raționament ar conduce la ideea că orice tip de încălcare a normelor de procedură (cu excepția celor reglementate expres de art.281 al.1 NCPP) este aptă să fie remediată urmare a unei judecări pe fondul cauzei, ceea ce evident, nu este sensul noțiunii de remediere menționat de art.282 al.1 NCPP (din expresia ”care să nu poată fi înlăturată altfel, decât prin anularea actului”). Această noțiune a remedierii în alt fel decât prin anularea actului, nu poate avea un sens atât de general – remedierea să aibă loc prin finalizarea, spre exemplu, a unei alte faze procesuale decât cea în care a avut loc încălcarea normei (faza de judecată a procesului penal față de faza urmăririi penale când a interveni încălcarea). Astfel, trebuie să existe o proporționalitate a modalității de înlăturare a vătămării cauzate, altfel, s-ar goli de sens reglementarea nulității relative, pentru că întotdeauna, în principiu, o astfel de nulitate s-ar putea remedia prin pronunțarea unei hotărâri judecătorești care să înlătore consecințele vătămării produse prin actul afectat de nulitate.

Aspectul care face diferența între posibilitatea de înlăturare a consecințelor încălcării dispozițiilor art.309 al.1 NCPP este dat de diferența dintre procedurile penale aplicabile subsecvent (fie anulării ordonanței de punere în mișcare a acțiunii penale, fie judecării eventuale de către o instanță a acuzației în materie penală).

Astfel, vătămarea cauzată prin emiterea unei ordonanțe de punere în mișcare a acțiunii penale atunci când intervenise prescripția răspunderii penale, este dată de lipsirea inculpatului de posibilitatea finalizării procedurii penale într-un termen mai scurt și menținerea incertitudinii asupra situației sale juridice, încălcându-se esențialmente, dreptul persoanei acuzate de săvârșirea unei infracțiuni, la un proces echitabil.

##### îndeobște cunoscut că lungimea exagerată a procesului penal constituie o încălcare art.6 al.1 #####, aspect constatat de CtEDO în mai multe cauze, inclusiv față de ##### (amintim din jurisprudența istorică a cauzelor referitoare la ##### în care s-au constatat încălcări ale art.6 al.1 ##### – cauza ##### c. României – hotărârea CtEDO din 12.10.2004, ##### și ##### c. României, hotărâre a Curții din 04.08.2005, ##### împotriva României – hotărârea Curții din 14.04.2009, ș.a.m.d.)

Din punctul nostru de vedere, criteriile avute în vedere de ##### de determinare a încălcării art.6 al.1 din Convenție din perspectiva duratei procedurii, aplicate prezentei cauze, demonstrează că, deja, durata procesului penal este una nerezonabilă. Astfel, asupra unor fapte pretins comise în 2011, respectiv 2014 și care a presupus ca administrare de mijloace de probă, esențialmente, verificarea de înscrisuri și audieri de martori asupra efectuării unor lucrări reprezintă deja o durată nejustificată a procedurii penale față de inculpați. Se au în vedere atât lipsa mării majorități a unor elemente care, în jurisprudența Curții ar fi fost factori de prelungire a duratei procedurii (complexitatea mare a cauzei, atitudinea de tergiversare a procedurii din partea părților, un probatoriu de complexitate foarte mare de administrat, etc) dar și duratele de timp ale proceselor penale în care s-a constatat încălcarea termenului rezonabil în ciuda chiar a existenței factorilor mai sus amintiți.

Într-o atare situație, perpetuarea procedurii (prin derularea normală a procesului penal – faza camerei preliminară, judecata în primă instanță și eventual în apel), atunci când există o cauză de nulitate a unui act esențial al urmăririi penale, iar soluția ce trebuie pronunțată este nu punerea în mișcare a acțiunii penale ci emiterea unei ordonanțe de clasare pentru intervenirea prescripției răspunderii penale, nu ar conduce decât la agravarea încălcării art.6 al.1 ##### din perspectiva duratei procesului penal.

Astfel, în cauză, inculpații nu au recunoscut săvârșirea faptelor, aspect din care reiese probabilitatea mare a unei durate semnificative a procedurii prin parcurgerea fazelor de cameră preliminară, judecată în primă instanță cu readministrarea mijloacelor de probă ce au presupus audieri în faza de urmărire penală și eventual apel, în timp ce pronunțarea unei soluții de clasare, prin ordonanța procurorului, urmare a restituirii cauzei la parchet, are avantajul scurtării semnificative a procedurii penale desfășurate față de inculpați.

Pe cale de consecință, înlăturarea vătămării cauzate, nu se poate face decât prin anularea ordonanței de punere în mișcare a acțiunii penale și restituirea cauzei la parchet în vederea emiterii unei ordonanțe în sensul mai sus precizat.

De asemenea, nu se poate susține că o astfel de soluție ar încălca drepturile procesuale ale inculpatului, care și-ar susține nevinovăția, acesta având la dispoziție (pe calea unei proceduri penale mult mai scurte decât prezenta, respectiv pe calea plângerii împotriva ordonanței de clasare) o cale de atac prin care să se schimbe eventual temeiul clasării într-unul corelat art.16 lit. a - d NCPP.

##### de aceste aspecte, Tribunalul a admis excepția nelegalității ordonanței de punere în mișcare a acțiunii



penale din 25.09.2023 și a anulat actul de urmărire penală în temeiul art. 345 al. 1 NCPP.

În egală măsură, raportat la anularea ordonanței de punere în mișcare a acțiunii penale, Tribunalul a constatat și neregularitatea actului de sesizare al instanței (rechizitoriul) în condițiile în care se trimite în judecată o persoană care nu ar fi dobândit calitate de inculpat. Astfel, s-ar încălca dispozițiile art. 327 al. 1 lit. a NCPP care prevăd că soluția de trimitere în judecată se poate dispune doar dacă ”fapta există, a fost săvârșită de inculpat (sublinierea noastră) și acesta răspunde penal”. De asemenea pentru a se determina corespunzător obiectul și limitele judecării trebuie să existe o concordanță între dispoziția de trimitere în judecată și conținutul acuzației pentru care s-ar fi pus în mișcare acțiune penală, în cazul de față, anularea ordonanței de punere în mișcare a acțiunii penale, având și semnificația imposibilității de verificare a concordanței mai sus amintite.

S-a mai constatat faptul că procurorul nu mai poate remedia neregularitățile mai sus menționate, în condițiile în care, în cursul procedurii de cameră preliminară nu mai poate efectua în mod valabil, acte specifice urmăririi penale, precum ar fi emiterea unei ordonanțe de clasare ## ##### ##### #### ##### ##### ##  
## ##### ##### (procurorul fiind ”stăpân” al fazei de urmărire penală, are posibilitatea adoptării oricărei linii procesuale o dorește, inclusiv emiterea unei noi ordonanțe de punere în mișcare a acțiunii penale, cu consecințele de rigoare întrevăzute prin prezenta hotărâre și prelungirea unui proces penal inechitabil față de inculpați).

Într-o atare situație urmare a felului soluționării cererilor și excepțiilor potrivit art. 345 al. 1 NCPP, se constată și aplicabilitatea art. 346 al.1 lit. a NCPP, rechizitoriul fiind neregularitar întocmit, iar neregularitatea nu poate fi remediată de procuror în temeiul art. 345 al. 3 NCPP, ceea ce echivalează cu faptul că neregularitatea nu a fost remediată în același termen astfel cum statuează literal textul de lege, neregularitatea atrăgând imposibilitatea stabilirii obiectului și limitelor judecării.

Pe cale de consecință, s-a considerat că, în cauză, nu se urmează procedura prevăzută de art.345 al.3 NCPP care are ca scop remedierea neregularităților actului de sesizare al instanței în termen de 5 zile de la comunicarea prezentei și precizarea dacă se menține dispoziția de trimitere în judecată ori se solicită restituirea cauzei.

În speță, așa cum s-a arătat mai sus, raportat la anularea ordonanței de punere în mișcare a acțiunii penale, această situație procesuală nu mai poate fi remediată în termenul prevăzut de art.345 al.3 NCPP, astfel încât parcurgerea procedurii prevăzute de art.345 al.3 NCPP, în condițiile în care sunt îndeplinite circumstanțele reglementate de art.346 al.1 lit.a NCPP, nu și-ar îndeplini scopurile pentru care această procedură a fost edictată și, în plus, ar conduce doar la amânarea nejustificată a unei proceduri penale, asupra căreia Tribunalul consideră că deja încalcă dreptul inculpaților la un proces echitabil prin durata excesivă a procedurii.

Astfel, în condițiile în care remedierea neregularităților constatate nu mai este posibilă și în condițiile în care nu este reglementată o cale de atac intermediară la încheierea care s-ar comunica parchetului urmare a admiterii cererilor și excepțiilor conform art.345 al.1 NCPP, procurorul nu ar avea decât opțiunea fie de a solicita menținerea dispoziției de trimitere în judecată cu rezervarea căii de atac după pronunțarea încheierii de restituire a cauzei la parchet subsecventă, conform art.346 al.1 lit. a NCPP, fie restituirea cauzei la parchet.

În ambele cazuri, procedura instituită de art.345 al.3 NCPP nu și-ar îndeplini un scop procesual pentru care ar edictată, pentru că, urmare a pronunțării directe a soluției de admitere a cererilor și excepțiilor conform art. 345 al.1 NCPP și a restituirii cauzei la parchet conform art.346 al.1 lit. a NCPP, procurorul are opțiunea de a declara contestație (ce ar viza eventual toate aspectele asupra cărora se pronunță judecătorul de cameră preliminară – atât în conformitate cu art.345 al.1 NCPP, dar și cu privire la art. 346 al.1 lit. a NCPP) or, (dacă ar fi îmbrățișat soluția restituirii cauzei la parchet), de a nu declara contestație, în condițiile tocmai ale restituirii cauzei prin încheierea pronunțată de judecătorul de cameră preliminară.

Pe cale de consecință, parcurgerea formală a procedurii menționate de art.345 al.1 NCPP nu ar diferi cu nimic față de restituirea cauzei la parchet potrivit art.346 al.1 lit. a NCPP ci ar însemna doar prelungirea nejustificată a procedurii, aspect, care, evident, nu este avut în vedere prin edictarea dispozițiilor art.345 al.1 NCPP.

##### de toate aceste aspecte s-a dispus admiterea cererilor și excepțiilor invocate asupra ordonanței de punere în mișcare a acțiunii penale, va anula acest act de urmărire penală și va dispune restituirea cauzei la parchet în temeiul art.346 al.3 lit. a NCPP.

Raportat la această soluție mai sus menționată, Tribunalul consideră că nu se mai impune analizarea majorității cererilor și excepțiilor invocate de inculpați, referitoare la aptitudinea rechizitoriului de a determina obiectul și limitele judecării prin descrierea necorespunzătoare a faptei, respectiv la excluderea probelor administrate în faza urmăririi penale.

În cauză, anularea ordonanței de punere în mișcare a acțiunii penale și trimiterea cauzei la parchet, repune cauza în cursul urmăririi penale la un moment procesual anterior punerii în mișcare a acțiunii penale, aspect ce face

inutilă analiza dacă prin prezentul rechizitoriu s-ar fi realizat o descriere corespunzătoare a unei acuzații în materie penală de natură a stabili obiectul și limitelor unei judecări pe fond a cauzei (acuzație în materie penală ce ar trebui, de altfel, să fie congruentă cu aceea pentru care s-ar fi pus în mișcare acțiunea penală). Astfel, în lipsa ordonanței de punere în mișcare a acțiunii penale, o analiză dacă descrierea unei acuzații din actualul rechizitoriu ar fi aptă să determine obiectul și limitele unei judecări ar fi doar una ipotetică.

De asemenea excluderea probelor administrate în faza de urmărire penală nu poate avea drept premisă decât un rechizitoriu apt să conducă la faza de judecată unde ar avea relevanță probele administrate în faza urmăririi penale. Pe cale de consecință, în mod identic cu aspectele legate de analiza aptitudinii rechizitoriului de a stabili obiectul și limitele judecării și de a investi instanța (incluzând aici și verificarea efectivă a legalității acestuia de către procurorul ierarhic superior) au fost lăsate nesoluționate ca inutile și cererile și excepțiile care ar viza excluderea din materialul probator a unor diferite mijloace de probă (declarații de martor, mijloace de probă subsecvente încuviințării unor măsuri de supraveghere tehnică sau rapoarte de constatare a unor specialiști din cadrul DNA). S-a mai analizat doar cererile și excepțiile care vizează și anularea altor ordonanțe ale procurorului referitoare la urmărirea penală (anterioare ordonanței de punere în mișcare a acțiunii penale din 25.09.2023).

Astfel, Tribunalul nu a primit cererea inculpatei ##### de anulare a ordonanței procurorului din 31.08.2022 prin care s-a dispus extinderea și efectuarea în continuare a urmăririi penale față de inculpata #####.

Astfel s-a constatat că deși cercetările ar fi început în cauză în anul 2017, totuși acestea nu au vizat-o și pe #####, extinderea urmăririi penale față de aceasta (în sensul cercetării ajutorului dat de către aceasta inculpatului #####) având loc tocmai la 31.08.2022, moment în care s-a și conferit calitatea de suspect numitei #####.

Instanța nu a identificat astfel nici o cauză de nulitate (fie ea relativă) a ordonanței procurorului din 31.08.2022 de extindere și efectuare în continuare a urmăririi penale, motiv pentru care a respins excepția invocată în acest sens de către inculpata #####.

##### aspectul că și la acea dată era împlinit termenul de prescripție al răspunderii penale nu reprezintă o cauză de nulitate a ordonanței, art. 309 NCPP făcând referire doar la punerea în mișcare a acțiunii penale, procurorul putând astfel dispune continuarea urmăririi penale în personam pentru a putea statua, ulterior asupra existenței unei cauze care împiedică exercitarea acțiunii penale.

De asemenea nici faptul că s-ar fi dispus prea târziu extinderea urmăririi penale față de inculpată nu ar putea avea ca finalitate anularea ordonanței de extindere a urmăririi penale ci doar, eventual de excludere a unor mijloace de probă administrate între momentul rezonabil la care ar fi trebuit formulat o acuzație în materie penală și conferite astfel drepturile specifice apărării și momentul continuării urmăririi penale în personam. Așa cum s-a relevat mai sus, însă, în contextul anulării ordonanței de punere în mișcare a acțiunii penale și al restituirii cauzei la parchet nu se mai impune analiza necesității excluderii din materialul probator a unor probe administrate în cursul urmăririi penale.

În aceeași ordine de idei, s-a mai analizat astfel, doar cererea formulată de inculpatul ##### de anulare a ordonanței de continuare a urmăririi penale în personam.

Din această perspectivă, s-a remarcat faptul că ordonanțele din 09.11.2017 și apoi de extindere a urmăririi penale din 05.10.2018 reprezintă acte prin care s-a dispus și apoi extins urmărirea penală pentru faptele ce au vizat obținerea pe nedrept de fonduri europene pentru toate cele 3 proiecte, iar efectuarea în continuare a urmăririi penale față de inculpat din 29.03.2023 a vizat aceleași fapte, precedându-se și în cazul inculpatului ##### similar cu situația inculpatei #####. Astfel s-a dispus prin aceeași ordonanță, extinderea urmăririi penale pentru acțiuni de ajutor date autorului, precum și efectuarea în continuare a urmăririi penale în personam față de inculpat.

S-a respins astfel ca neîntemeiată, pentru aceleași considerente expuse mai sus pentru situația inculpatei #####, solicitarea de anulare și a ordonanței din 29.03.2023 de extindere și continuare a urmăririi penale și față de inculpatul #####.

Pentru toate aceste motive, instanța (în funcție judiciară de judecător de cameră preliminară) a anulat ordonanța de punere în mișcare a acțiunii penale față de inculpați, a respins ca neîntemeiate cererile inculpaților ##### și ##### de anulare a ordonanțelor procurorului de efectuare în continuare a urmăririi penale în personam față de aceștia și a trimis cauza la parchet în vederea continuării urmăririi penale.

Au fost lăsate nesoluționate ca rămase inutile cererile și excepțiile formulate de inculpați referitoare la aptitudinea rechizitoriului de a stabili obiectul și limitele judecării, precum și efectivitatea verificării rechizitoriului de către procurorul ierarhic superior dar și de excludere din materialul probator a unor mijloace de

probă administrate în cursul urmăririi penale

Cheltuielile judiciare s-a dispus a rămâne în sarcina statului, în temeiul art.275 al.3 NCPP, iar onorariile apărătorilor din oficiu desemnați pentru inculpați sau părțile responsabile civilmente, acordate parțial în cuantum de 300 de lei, sau integral în cuantum de 501 lei au fost avansate din fondurile Ministerului Justiției.

Examinând contestația formulată, prin prisma motivelor invocate, a actelor și lucrărilor cauzei, Curtea o reține ca fondată, pentru următoarele motive:

Ministerul #####, în esență a criticat Încheierea din 25 iunie 2024 pronunțată de judecătorul de cameră preliminară de la instanța de fond în ceea ce privește dispoziția de anulare a ordonanței de punere în mișcare a acțiunii penale întemeiată de existența unuia dintre cazurile de împiedicare prevăzute de art. 16 al. 1 din Codul de procedură penală și a aprecierilor făcute de judecătorul de cameră preliminară asupra încadrarea juridică a faptelor, apreciind că analiza prescripției răspunderii penale excedează obiectului procedurii de cameră preliminară, fiind o chestiune ce ar putea fi rezolvată doar în cursul cercetării judecătorești, pentru că implică aprecieri de fond în reținerea sau nu a împlinirii termenului de prescripție a răspunderii penale. De asemenea, organele de urmărire penală au arătat că nu este posibilă o analiză asupra încadrării juridice a faptelor de comiterea cărora au fost trimiși în judecată inculpații, analiză care doar ar putea fi efectuată doar în cursul judecății.

Cu privire la aceste motive ale contestației formulate, Curtea are în vedere Decizia privind aplicarea dispozițiilor art. 16 al. 1 lit. f, art. 309 al. 1, art. 315 al. 1 lit. b și art. 342 din Codul de procedură penală, din 19 iunie 2023 pronunțată de Înalta ##### de Casație și Justiție, Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, cu precădere parag. 80 și următoarele, prin care a arătat că „prin Decizia nr. ### din 08 decembrie 2015 a Curții Constituționale, (ale cărei considerente au fost preluate apoi în deciziile nr. 253 din 25 aprilie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 570 din 18 iulie 2017; nr. 516 din 6 iulie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 844 din 25 octombrie 2017 și nr. 241 din 16 aprilie 2019, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 522 din 4 iulie 2019), Curtea Constituțională, respingând, ca neîntemeiate, printre altele, excepțiile de neconstituționalitate ale dispozițiilor art. 342 din Codul de procedură penală, «a constatat că judecătorul de cameră preliminară nu se poate pronunța asupra aspectelor legate de temeinicia acuzației, acesta fiind atributul exclusiv al instanței competente să judece fondul cauzei", în condițiile în care, "potrivit dispozițiilor art. 342 din Codul de procedură penală, obiectul procedurii camerei preliminare (...) se circumscrie unor aspecte referitoare la competență și la legalitatea fie a sesizării, fie a administrării probelor care fundamentează acuzația în materie penală, fie a efectuării actelor de urmărire penală.»

De asemenea, în considerentele Deciziei nr. ### din 19 aprilie 2018, care se regăsesc și în cuprinsul Deciziei nr. ### din 15 martie 2022, hotărâri prin care au fost respinse, ca neîntemeiate, printre altele, excepțiile de neconstituționalitate ale dispozițiilor art. 342-346 din Codul de procedură penală, Curtea Constituțională a reținut, în esență, că «valorificarea cazurilor care împiedică punerea în mișcare și exercitarea acțiunii penale excedează competenței judecătorului de cameră preliminară, astfel cum este aceasta circumscrisă în raport cu obiectul camerei preliminare.»

Astfel, s-a arătat că «existența unui caz dintre cele prevăzute de art. 16 alin. (1) lit. a)-j) din Codul de procedură penală ar putea fi valorificată doar în faza de judecată, fiind de competența instanței de judecată competente să soluționeze fondul cauzei să pronunțe - în condițiile art. 396 alin. (5)-(8) din Codul de procedură penală - o soluție de achitare sau încetare a procesului penal. » În același timp, s-a mai reținut că «există norme procesual penale în temeiul cărora instituțiile procesual penale invocate să poată fi valorificate în celelalte faze ale procesului penal, (...) în condițiile în care instituția procesuală a camerei preliminare nu aparține nici urmăririi penale, nici judecății, fiind echivalentă unei noi faze a procesului penal, iar, din reglementarea atribuțiilor pe care funcția exercitată de judecătorul de cameră preliminară le presupune, activitatea acestuia nu privește fondul cauzei, actul procesual exercitat de către acesta neantamând și nedispunând, în sens pozitiv sau negativ, cu privire la elementele esențiale ale raportului de conflict: faptă, persoană și vinovăție. »

Deopotrivă, prin Decizia nr. ### din 24 septembrie 2019, prin care au fost respinse, printre altele, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 17 din Codul de procedură penală, Curtea Constituțională a statuat că, «într-adevăr, potrivit dispozițiilor art. 17 alin. (2) din Codul de procedură penală, coroborate cu cele ale art. 342 și următoarele din același cod, ce reglementează procedura camerei preliminare, judecătorul de cameră preliminară nu are posibilitatea de a pronunța o soluție de stingere a acțiunii penale, pentru vreunul dintre motivele prevăzute la art. 16 alin. (1) lit. f) din Codul de procedură penală, în speță, pentru intervenirea prescripției răspunderii penale. Pentru acest motiv, în ipoteza anterior arătată, judecătorul de cameră preliminară

este obligat să recurgă la un artificiu procedural, mai exact la începerea judecării, pentru a putea constatata că, în privința anumitor fapte din cuprinsul rechizitoriului, s-a împlinit termenul de prescripție a răspunderii penale.» Totodată, având în vedere și celălalt motiv invocat, Curtea reține că Înalta ##### de Casație și Justiție a conchis în considerentele din Decizia ##/19 iunie 2023 (parag. 97) în sensul că „reținerea împlinirii termenului de prescripție a răspunderii penale, pe cale incidentală, este incompatibilă cu procedura în cameră preliminară, în contextul în care instituția prescripției aparține de dreptul penal material, fiind inclusă în domeniul de aplicare a principiului legii penale mai favorabile, reglementat de art. 15 alin. (2) din legea fundamentală a țării și art. 5 alin. (1) din codificarea penală, iar constatarea incidenței acesteia presupune aprecieri asupra fondului cauzei, inclusiv din perspectiva corectei calificări juridice a faptelor pentru care s-a dispus trimiterea în judecată, precum și a identificării legii penale mai favorabile, chestiuni care, însă, nu pot fi stabilite de către judecătorul de cameră preliminară a cărui competență se limitează la examinarea legalității sesizării instanței, a efectuării actelor de urmărire penală și a administrării probelor pe care procurorul își fundamentează acuzația, conform art. 342 din Codul de procedură penală. Drept urmare, judecătorul de cameră preliminară este chemat să verifice dacă actele procedurale îndeplinesc exigențele de formă și conținut, precum și concordanța acestora cu actele și măsurile procesuale dispuse și consemnate în conținutul lor, prin prisma dispozițiilor legale incidente, precum și dacă organele de urmărire penală au parcurs toate etapele obligatorii urmăririi penale, în ordinea impusă și cu respectarea cerințelor instituite de prescripțiile normative, neadoptarea unei măsuri/soluții, inclusiv pentru motivul că există vreunul din cazurile de împiedicare prevăzut de art. 16 alin. (1) din Codul de procedură penală, neputând fi discutată în cadrul reglementat de art. 342 din același cod, întrucât ar echivala cu o încălcare a principiului separației funcțiilor judiciare în procesul penal, consacrat de art. 3 din aceeași codificare.»

Așadar, raportând jurisprudența Curții Constituționale și a Înaltei ##### de Casație și Justiție – Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală la cauza de față, judecătorii de cameră preliminară de la ##### rețin că în cadrul procedurii în cameră preliminară nu se poate constata, pe cale incidentală, împlinirea termenului de prescripție a răspunderii penale ca temei al nelegalității actelor de urmărire penală efectuate precum și a probelor administrate ulterior intervenirii prescripției.

Prin urmare, pentru aceste motive, judecătorii de cameră preliminară de la ##### vor admite contestația formulată de Ministerul ##### împotriva Încheierii din 25 iunie 2024 pronunțată de judecătorul de cameră preliminară de la instanța de fond, pe care o va desființa în parte și rejudecând va înlătura dispoziția de anulare a ordonanței de punere în mișcare a acțiunii penale din 25 septembrie 2023.

Judecătorii de cameră preliminară de la instanța de control judiciar, în acord cu judecătorul de la instanța de fond, rețin că în mod legal și temeinic au fost respinse cererile formulate de inculpații ##### și ##### cu privire la anularea ordonanțelor din 31 august 2022 și respectiv din 29 martie 2023, prin care s-a dispus extinderea urmăririi penale și continuarea acesteia în personam.

#####, Curtea constată că inculpații au formulat și alte cereri și excepții, referitoare la aptitudinea rechizitoriului de a stabili obiectul și limitele judecării, precum și verificarea rechizitoriului de către procurorul ierarhic superior, dar și cele privind excluderea din materialul probator a unor mijloace de probă administrate din cursul urmăririi penale, cu privire la care judecătorul de cameră preliminară de la instanța de fond nu le-a analizat, lăsându-le nesoluționate.

Sub acest aspect, Curtea subliniază că aceste cereri și excepții, nu pot fi soluționate pe fond pentru prima și singura dată în calea de atac a contestației, situație în care se impune trimiterea cauzei la judecătorul de la instanța de fond pentru a se pronunța. Orice altă soluție ar priva pe inculpați de un grad de jurisdicție în soluționarea cererilor și excepțiilor invocate în procedura de cameră preliminară, întrucât judecătorul de la prima instanță nu s-a pronunțat pe fond asupra acestora.

Pentru toate aceste considerente, în temeiul dispozițiilor art. 347 din Codul de procedură penală raportat la art. 4251 al. 7 pct. 2 lit. a din Codul de procedură penală va admite contestația formulată de Ministerul ##### împotriva Încheierii din 25 iunie 2024 pe care o va desființa în parte și rejudecând va respinge excepția nelegalității ordonanței de punere în mișcare a acțiunii penale din 25 septembrie 2023 și va înlătura dispoziția de anulare a acestei ordonanțe.

Totodată, față de nesoluționarea a tuturor cererilor și excepțiilor invocate în procedura de cameră preliminară de către inculpați, în temeiul dispozițiilor art. 4251 al. 7 pct. 2 lit. b din Codul de procedură penală coroborat cu art. 7 din Protocolul 2 la Convenția Europeană a Drepturilor Omului, va trimite cauza primei instanței – judecătorul de cameră preliminară pentru a le soluționa.

Văzând și dispozițiile art. 275 al. 3 din Codul de procedură penală, cheltuielile avansate de stat cu ocazia prezentei contestații, vor rămâne în sarcina statului.

PENTRU ACESTE MOTIVE  
ÎN NUMELE LEGII  
DISPUNE:

În temeiul dispozițiilor art. 347 din Codul de procedură penală raportat la art. 4251 al. 7 pct. 2 lit. a din Codul de procedură penală admite contestația formulată de Ministerul ##### împotriva Încheierii din 25 iunie 2024 pronunțată de judecătorul de cameră preliminară de la Tribunalul #####, pe care o desființează în parte și rejudecând:

Respinge excepția nelegalității ordonanței de punere în mișcare a acțiunii penale din 25 septembrie 2023 și înlătură dispoziția de anulare a acestei ordonanțe.

În temeiul dispozițiilor art. 4251 al. 7 pct. 2 lit. b din Codul de procedură penală coroborat cu art. 7 din Protocolul 2 la Convenția Europeană a Drepturilor Omului, trimite cauza primei instanței – judecătorul de cameră preliminară de la Tribunalul ##### pentru a soluționa toate cererile și excepțiile, invocate de către inculpați în procedura de cameră preliminară.

În temeiul dispozițiilor art. 275 al. 3 din Codul de procedură penală, cheltuielile avansate de stat cu ocazia prezentei contestații, rămân în sarcina statului.

Definitivă.

Pronunțată în camera de consiliu, azi 19 noiembrie 2024.

PREȘEDINTE,  
#####

JUDECĂTOR,  
#####

GREFIER,  
#####

Red. #####/Tehnored ##

2 ex. din 19 noiembrie 2024

#####/120/2023/a1

#####

Document care conține date cu caracter personal

Protejate de prevederile Regulamentului (UE) 2016/679!

Notificare nr.3113/2006

